

Aroma...กลิ่นกรุ่นอุ่นหัวใจ

บทนำ

นานมาแล้วที่บีมีไม่เคยป่วยจนต้องเข้ารับการรักษาจากแพทย์ แต่เธอยังคงจำกลิ่นเฉพาะของสถานพยาบาลได้เป็นอย่างดี วันนี้ถือเป็นครั้งแรกในรอบหลายปีที่เธอต้องมาโรงพยาบาล และนานนับชั่วโมงที่เธอนั่งอยู่บริเวณหน้าห้องตรวจเพื่อรอเพื่อนสนิทซึ่งมาพบแพทย์ด้วยโรคหัวใจและไซนัสอักเสบ

บีมีมีเพื่อนคุยเป็นหญิงสาวซึ่งพาลูกชายอายุประมาณห้าขวบมาพบแพทย์เช่นกัน เนื่องจากลูกชายของเธอที่ชื่อ 'ยูคิ' ป่วยเป็นโรคหอบหืด และกำลังรอพบแพทย์อยู่

เมื่อภัสสรฯเดินกลับมาหาโดยมีผ้าปิดปากและจมูกคาดเอาไว้บนใบหน้า บีมีจึงกล่าวลาทั้งสองแม่ลูกพร้อมกับยื่นถุงกระดาษสีสวยให้

"เตาต้มแล้วก็น้ำมันหอมระเหยยูคาลิปตัส (Eucalyptus) กับเบนซออิน (Benzoin) ค่ะ ลองปรึกษาคุณหมอคุณะคะว่ายูคิจะใช้ได้หรือไม่เล่า สปาที่ฉันทำงานอยู่มีลูกค้าประจำที่เป็นหอบหืดเขาบอกว่าใช้แล้วได้ผลดี แต่คงต้องให้คุณหมอพิจารณาก่อนค่ะ ในนี้มีวิธีใช้กับข้อควรระวังอยู่ด้วยนะค่ะ"

หญิงสาวผู้นั้นมีสีหน้าลังเลและพยายามปฏิเสธด้วยท่าทางเกรงใจ แต่บีมียิ้มและยืนยันว่าเธออยากให้ยูคิลองใช้ดูจริงๆ แล้วเธอก็เดินจากมาพร้อมกับภัสสรฯซึ่งเอาแต่บ่นว่าปวดหัวและอยากนอน

"น้ำมันของแพทไม่ใช้หรือไง บีมเอาไปให้คนอื่นเฉยเลย" ภัสสร้าทำเสียงอื้ออู่ตรงที่ข้างคนขับ

"พรุ้งนี่บีมจะเอามาให้แพทใหม่ เด็กคนนั้นเป็นหอบที่टनाสงสารออก"

"โธเอ๊ย แม่เขาทำทางรวยจะตายไป บีมน่าจะให้นามบัตรแล้ว แนะนำให้เขาไปหาที่กรีนลีสปาดีกว่า"

บีมหันไปมองคนข้างๆ แวบหนึ่งแล้วยิ้ม "อ้อ...นั่นลิเนอะ"

ภัสสร้าปรายตาค้อนก่อนจะหลับตาลงเพื่อชมอาการปวดศีรษะของตัวเอง

บีมไปส่งภัสสร้าที่คอนโดมิเนียมและตั้งใจจะอยู่เป็นเพื่อน แต่พบคนรักของภัสสร้ารออยู่ที่ห้องแล้ว บีมจึงปล่อยให้พวกเขาดูแลกันเองตามประสาคู่รัก ส่วนเธอก็กลับไปอยู่บ้านเพียงลำพังตามปกติ

บ้านสองชั้นขนาดสามห้องนอนหลังไม้ใหญ่มากถูกปลูกไว้ท่ามกลางต้นไม้ใหญ่ร่มรื่นเกือบเต็มบริเวณ ซึ่งบางครั้งก็ให้ความรู้สึกอึดอัดเพราะความทึบทึบไม่โล่งโปร่ง แต่หญิงสาวคุ้นเคยกับสภาพแวดล้อมเช่นนี้มาตลอดชีวิต และเธอก็รักบ้านหลังนี้มาก

หลายวันมานี้บีมค่อนข้างเหนื่อยกับงานที่กรีนลีสปามากเป็นพิเศษ พอกลับถึงบ้านจึงไม่มีแรงที่จะดูแลตัวเองในแบบที่เธอชอบ แต่วันนี้เป็นวันหยุดของเธอซึ่งเธอตั้งใจเอาไว้ว่าหลังกลับจากการดูแลภัสสร้าที่ป่วย เธอจะกลับบ้านเพื่อใช้น้ำมันหอมระเหยโรสแมรี่บำบัดตัวเองให้หายเมื่อยล้าและให้ความสดชื่นกับชีวิตอย่างเต็มที่

บีมทำงานในตำแหน่งผู้จัดการที่ 'กรีนลีสปา' (Greenly Spa) สถานบริการประเภท 'สปา' ซึ่งป่าแท้ๆ ของบีมคือผู้เป็นเจ้าของ แม้ว่าบีมจะมีความสุขกับการทำงานและพอใจกับสิ่งแวดล้อมของที่ทำงานเป็นอย่างมาก แต่เธอก็เหนื่อยและแทบไม่มีโอกาสได้ใช้บริการอันแสนสบายเหล่านั้น เหมือนกับบรรดาลูกค้า นานๆ ครั้งเธอจึงจะหาโอกาสไปใช้บริการตามสปา

อื่นๆ เพื่อนำมาปรับกลยุทธ์ของกรีนลีส์ปา แต่ส่วนใหญ่แล้วเธอจะกลับมา
ปรนนิบัติตัวเองที่บ้านมากกว่า

ขณะที่บีมีกำลังจุดเตาต้มน้ำมันหอมระเหยที่วางอยู่บนโต๊ะข้างผนัง
เสียงโทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้น ผู้ที่โทรเข้ามาคือแม่ของเธอเอง แม่โทรมาบอก
ให้บีมีส่งเทียนที่ใช้จุดเตาและน้ำมันหอมระเหยจากดอกไม้ไทยกลิ่นที่แม่
ชอบไปให้ที่อเมริกา เพราะของที่แม่มีอยู่ใกล้จะหมดแล้ว

พ่อของเธอเสียชีวิตไปหลายปีแล้ว แต่แม่เพิ่งแต่งงานใหม่กับ 'มาร์ก'
สามีชาวดีคส์เมื่อประมาณหนึ่งปีก่อนหน้านี้

บรูพา พี่ชายของบีมีนั้น ทำงานในตำแหน่งวิศวกรของบริษัทรถยนต์
ญี่ปุ่นในเมืองไทย และเขาเองไม่คิดจะลาออก ส่วนบีมีนั้นต้องการเป็น
ผู้จัดการที่กรีนลีส์ปาตามที่ป้าเสนอให้ แต่บีมีและบรูพายินดีที่แม่จะได้มี
ความสุขกับคนดีๆ อย่างมาร์ก หลังจากเหน็ดเหนื่อยกับการดูแลพวกเขามา
นาน ซึ่งมาร์กนั้นมั่นคงต่อแม่มาหลายปี เมื่อมาร์กต้องกลับอเมริกา บีมีกับ
บรูพาจึงพยายามเกลี้ยกล่อมให้แม่ยอมแต่งงานและไปอยู่อเมริกากับ
มาร์กโดยไม่ต้องเป็นห่วงพวกเขาอีก เพราะพวกเขาดูแลตัวเองได้แล้ว และ
ในที่สุดแม่ก็ยอมตกลง

ตอนนี้บรูพาไปศึกษางานของบริษัทในประเทศญี่ปุ่น บีมีจึงต้องอยู่
บ้านตามลำพัง ครั้งแรกที่บรูพาถูกบริษัทส่งไปศึกษางานนั้นแม่ยังอยู่กับ
บีมีที่นี่ แต่ครั้งนี้บีมีต้องอยู่ตามลำพังทำให้แม่เป็นห่วงมาก จึงโทรศัพท์มา
หาเธอค่อนข้างบ่อย บีมีพยายามทำทุกอย่างเพื่อให้แม่และบรูพาเลิกเป็น
ห่วงกังวลในตัวเธอ แต่ดูเหมือนว่าทั้งสองคนก็ยังเห็นเธอเป็นเด็กอยู่นั่นเอง
บีมีรู้ว่าการที่พี่ชายไม่ยอมแต่งงานเสียที่นั่นส่วนหนึ่งเป็นเพราะยังห่วงเธอ

หลังจากแช่ตัวในอ่างน้ำอุ่นที่หยดน้ำมันหอมระเหยโรสแมรี่
(Rosemary) ประมาณสิบห้า นาที บีมีก็เดินออกจากห้องน้ำด้วยความสดชื่น
และแสนสบาย เธอเดินไปดับเทียนที่เตาต้มน้ำมันหอมระเหยและเปลี่ยน
เสื้อผ้าลงไปชั้นล่างเพื่อทำอาหารง่ายๆ ทาน

วิถีชีวิตในแต่ละวันของเธอนั้นช่างเรียบง่ายและสงบสุขเสียเหลือเกิน แต่บางครั้งก็ปฏิเสธไม่ได้ว่า...มันแสนจะเงียบบ้าง

เมื่อบีมได้หยุดงานในวันเสาร์ของสัปดาห์ต่อมา เธอก็ถูกเพื่อนในกลุ่มบังคับให้ออกจากบ้านเพื่อไปหาหมอดูตั้งแต่เก้าโมงเช้า แต่ความที่เธอแทบไม่มีเวลาได้เจอกับเพื่อน เธอจึงไม่ปฏิเสธ

ปกติแล้วบีมจะไม่ได้หยุดวันเสาร์ แต่ผลจากการแลกกะกับผู้ช่วยผู้จัดการทำให้เธอได้หยุดในวันนี้

โดยมากบีมจะพยายามไม่หยุดงาน เพราะกรีนลีสปามีรายละเอียดมากมายที่ต้องใส่ใจโดยไม่อาจปล่อยปละละเลย แม้จะมีผู้ช่วยผู้จัดการเปี่ยมความสามารถอย่าง 'ระริน' อยู่ก็ตาม

ป่าหทัยไว้ใจบีมมาก ถึงขนาดให้เธอเป็นผู้ดูแลสปาเปิดใหม่ที่ป่าหทัยลงทุนด้วยจำนวนเงินค่อนข้างสูง ถึงแม้เธอจะเรียนจบจากคณะบริหารธุรกิจ สาขาวิชาการจัดการโรงแรม แต่ตอนนั้นเธอเพิ่งจบใหม่และขาดประสบการณ์ อีกทั้งป่าหทัยยังลงทุนส่งเธอไปเรียนหลักสูตรต่างๆ ตามสถาบันที่เปิดสอนเกี่ยวกับสปา

ดังนั้นบีมจึงทุ่มเททำงานอย่างเต็มที่ให้สมกับค่าจ้างและความไว้ใจของป่า หทัยเคยบอกกับเธอเป็นเชิงปรารภว่าป่าหทัยกับสามีนั้นไม่มีลูกต่อไปกิจการกรีนลีสปาก็ต้องตกเป็นของบีม แม้หญิงสาวจะไม่ได้หวังอย่างยิ่งว่าป่าหทัยจะยกกรีนลีสปาให้เธอจริงๆ แต่เธอก็รู้สึกดีและมีความสุขเมื่อคิดว่าเธอจะได้ทำงานอยู่ในกรีนลีสปาตลอดไป

"แพ้หรือรู้สึกว่ารยะนี้ตัวเองดวงตกยังไม่ชอบกล ภาณุก็ไม่ค่อยเอาใจเหมือนเดิม หนุ่มที่เล็ๆ อยู่ก็หายเงียบไปหมด สุขภาพก็แยๆ แถมเจ้านายยังใช้งานหนักเป็นบ้าเลย" ภัสสร่าบ่นด้วยสีหน้าเหนื่อยหน่ายขณะนั่งรอคิวตรงม้าหินอ่อนหน้าบ้านหมอดู ซึ่งเป็นหมอดูที่แม่ของ 'ลดา' แนะนำให้ว่าทำนายแม่นมากๆ

"เรื่องพวกนี้มันก็ปกติดีนี่นา ไม่เห็นจะดวงตกตรงไหนเลย ฉันเองก็ทำงานเหนื่อยแทบตายทุกวันเหมือนกันแหละ แล้วก็ป่วยบ้าง แต่มีแฟนคนเดียวก็เลยไม่มีเรื่องว่าวุ่นเหมือนเธอ" ลดาพูดพลางมองค้อนภัสสร

"ถอนะ ก็มาดูดวงนี่แล้วไง ข้องใจอะไรอยู่ที่ถามแม่หมอให้หมดสิ" ซิดชนก เอ่ยขึ้นเป็นเชิงปราชญ์ลดาภัสสรกับลดาซึ่งโต้เถียงกันมาตั้งแต่อยู่ในรถ "แล้วบีมล่ะ มีอะไรที่อยากรู้บ้างรีเปล่า"

บีมยิ้ม "ยังไม่รู้จะถามอะไรเลย ช่วยถามให้บีมหน่อยสิ"

"อย่างบีมนะ เนื้อคู่เรื่องเดียวเลย แถมตอนนี่ต้องอยู่บ้านคนเดียว... เหนงແຍ່" ลดารีบบอก

"นี่ๆ ฉันจะจดเอาไว้ บอกมาเลยว่าแต่ละคนอยากถามอะไร แม่ฉันบอกไว้ว่าให้จดไปถาม ไม่อย่างนั้นจะตกหล่น ลืมถามเรื่องสำคัญๆ ไป" ลดาล้วงเอาสมุดกับปากกาออกมา และเริ่มจดคำถามจากภัสสรเป็นคนแรก บีมเห็นเพื่อนๆ เอาจริงเอาจังแล้วแอบยิ้มขำคนเดียว และเริ่มรู้สึกสนุก ตื่นเต้นไปกับเพื่อนๆ ด้วย

"หมอดูคู่กับหมอเดา" เป็นสังขรณ์ที่ผู้คนยอมรับกันดี แต่บางครั้งถ้าทำให้เราสบายใจขึ้น ก็ถือเป็นข้อดีที่ชวนให้ใช้บริการ...

หลังจากการดูดวง คำทำนายของแม่หมอนั้นสร้างความรื่นรมย์ให้กลุ่มสี่สาวพอสมควร อย่างน้อยที่สุด ชะตาของพวกเธอนั้นก็ไม่มีใครเลยที่ต้องขึ้นคาน และไม่มีเรื่องร้ายใดๆ ให้ต้องกังวล

บีมยิ้มบางๆ ขณะอ่านคำทำนายที่เพื่อนช่วยจดให้ตามคำพูดของหมอดูอย่างคร่าวๆ...

'ใกล้เข้าสู่เบญจเพศต้องหมั่นทำบุญให้มาก ปีนี้จะพบเนื้อคู่ เป็นชายผิวขาว ฐานะดี และจะได้แต่งงานภายในหนึ่งปีนี้แน่นอน'

บีมนั้นอายุมากกว่าเพื่อนหนึ่งปี เนื่องจากเคยหยุดพักการเรียนตอนที่เจ็บหนักจากอุบัติเหตุสมัยมัธยมปลายหนึ่งปี ทำให้เธอเข้าสู่เบญจเพศก่อนใครในกลุ่ม

บีมเป็นคนเดียวในกลุ่มที่ยังโสดสนิท เพราะนับแต่เลิกงานโตเธอได้รับการเอาใจใส่จากครอบครัวแสนอบอุ่น ซึ่งคอยประคบประหงมเธอราวกับไข่ในหิน เธอเคยมีเพื่อนสนิทที่คบกันตั้งแต่ ม.2 ถึง ม.6 เป็นผู้ชาย จึงทำให้ถูกเข้าใจผิดว่ามีแฟนแล้ว แล้วบีมยังมีพี่ชายที่คอยกันทำหนุ่มๆ มาโดยตลอด แต่ในเวลานี้...เมื่อได้รับอิสระจากครอบครัว เธอกลับถูกหน้าที่การงานรัดตัวจนไม่มีเวลาหาคู่ อีกทั้งงานที่ทำได้แทบไม่มีโอกาสได้พบกับผู้ชายยังโสดที่พอจะเป็นคู่ครองได้เลย

แม้ว่าบีมจะไม่ค่อยเชื่อในคำทำนายของหมอดูนัก แต่เธอก็แอบดีใจและตื่นเต้นนิดๆ เมื่อเริ่มเห็นความหวังรางๆ เรื่องชีวิตคู่

บทที่ 1

คำทำนายที่หอมหวาน

งานเลี้ยงฉลองสมรสของซิดชนกเป็นไปอย่างราบรื่น ซิดชนกดูมีความสุขเป็นอันมากกับงานวิวาห์ของเธอและร้อยตำรวจเอกอัสนี บีมรู้สึกดีใจกับการแต่งงานของเพื่อน มากพอๆ กับความรู้สึกอิจฉาและเจ็บปวดภายในใจของตน...

"บีม เจอเนื้อคู่รึยัง"

บีมเลิกคิ้วและหันไปมองคนข้างๆ แวบหนึ่ง ขณะทำหน้าที่ขับรถอย่างระมัดระวังระหว่างกลับจากงานเลี้ยงฉลองสมรสของซิดชนก "เนื้อคู่ที่หมอบอกน่ะเธอ...ยังเลย"

"อะไรกัน ตั้งเดือนหนึ่งมาแล้วนะ ป้าแกบอกว่าจะไม่เกินสองเดือนไม่ใช่รึไง"

บีมหัวเราะ "มันคงไม่เจอง่ายๆ อย่างนั้นหรอก แล้วอีกอย่าง...จะไปเอาอะไรกับคำทำนายล่ะ"

"ว่าไม่ได้จะนะ ป้าแกบอกว่าแพ้มจะได้ของมีค่าเป็นของขวัญ ภาณุกี่เพิ่งซื้อนาฬิกาเรือนนี้ให้" ภัตสรายื่นข้อมือซ้ายมาใกล้บีมนิดหนึ่ง "แล้วยังบอกว่าจะทำของมีค่าหายชิ้นหนึ่ง แพ้ก็เพิ่งทำโทรศัพท์หายไปไม่กี่วันนี่ไง"

"แต่ของบีมมันไม่มีวิ้วเลยซักนิดนะ สงสัยซานต้าจะเอาใส่กล่องมาให้ตอนคริสต์มาสนี่ละมั้ง"

ภัตสราค้อนเพื่อน "ของแบบนี้มันมาแบบไม่รู้เนื้อรู้ตัวหรอกจ้ะ"

ดูอย่างแพทลี ปุบปัปคนนั้นไปคนนี้มา เป็นแบบนี้มาแต่ไหนแต่ไร ยังดีนะที่ป่าแกบบอกว่าภาณูเป็นเนื้อคู่ ไม่อย่างนั้นแพทคงมีเรื่องให้คิดหนักขึ้นอีก"

"บีมไม่ใช่คดีอย่างนั้นหรอก" บีมถอนใจเบาๆ คล้ายปลงตก

"อย่าเพิ่งทำท่าหมดอาลัยแบบนั้นจะได้ไหม ถ้าปีใหม่นี้เนื้อคู่ของบีมยังไม่โผล่มา แพทจะหามาให้เป็นของขวัญเอง"

บีมหัวเราะกับท่าทางเอาจริงเอาจังของภัสสรฯ ก่อนจะเลี้ยวรถเข้าไปส่งภัสสรฯ ในคอนโดมิเนียม

"บีม...อย่าลืมนะจ๊ะ วันที่ลืมห่าบีมต้องไปงานแต่งของปรียาเป็นเพื่อนแพท" ภัสสรฯบอกก่อนจะลงจากรถ ปรียาเป็นญาติของภัสสรฯและกำลังจะเข้าพิธีแต่งงานในอีกไม่กี่วันข้างหน้า

ทำไมเธอถึงรู้สึกเบื่อหน่ายเหลือเกินที่จะฟังคำว่าแต่งงาน แต่งงานและแต่งงาน มีแต่คนแต่งงานกันเต็มไปหมด ในขณะที่เธอ...ยังคงเงยบงก้างดั่งเดิม

บีมยิ้มและพยักหน้าให้แพท "ช่วยไม่ได้ ก็ภาณูไม่วางใจนะ"

"เหม...พูดเหมือนน้อยใจ" ภัสสรฯทำหน้าอ่อน "แต่ได้ไปกับบีม แพทดีใจมากกว่าไปกับภาณูอีกนะ"

"จ้า" บีมยิ้มแล้วทำท่าพยักพยิตไปข้างหลังภัสสรฯ "ใครมาโน่นแน่ะ"

ภัสสรฯหันไปมองพลางปิดประตูรถ บีมกดกระจกกลางทักทายภาณูเล็กน้อยก่อนจะเคลื่อนรถออกไปซำๆ หญิงสาวเงยหน้ามองกระจกมองหลังแล้วยิ้มบางๆ กับภาพของภัสสรฯและภาณูที่เกี่ยวข้องกันเดินขึ้นบันไดหน้าตึกไปด้วยท่าทางชื่นมื่นอย่างน่าอัศจรรย์ ถึงแม้ภัสสรฯจะเป็นสาวเสน่ห์ที่แรงและแอบไปก๊ากกักกับหนุ่มอื่นบ่อยๆ แต่บีมดูออกกว่าคนที่เธอรักคือภาณูเท่านั้น

"ขอโทษจริงๆ นะคะคุณบีม แต่วันพรุ่งนี้รินจะเข้าไปแต่เช้า เย็นนี้รินจะโทรหาคุณบีมอีกทีนะคะ"

บีมพยายามทำหน้าเสีงให้สดีไสขณะรับค้ำกับปลายสาย ก่อนจะ ถอนหายไจออกมายาวๆ หลังจกวางสายเรียบร้อย ระรินโทรศัพท์มาบอก ว่าเข้านี้สามีของเธอดึงเข้ารับการผ่าตัดไส้ติ่งอย่างกะทันหัน ทำให้เธอไม่ สามารถมาทำงานได้ตามปกติ บีมจึงต้องพลาดวันหยุดของตัวเองอย่าง น่าไจหาย

บีมกับระรินต้องผลัดกันหยุดอาทิตย์ละหนึ่งวัน เพราะกรีนลีสปาเปิด บริการทุกวัน ส่วนใหญ่บีมกับระรินจะผลัดกันอยู่กะเช้าและบ่าย แต่บางครั้ง ทั้งสองคนก็ต้องอยู่ทำงานด้วยกันเกือบทั้งวันคือตั้งแต่ 9.00 - 22.00 น. แต่ จะผลัดกันหยุดในวันพุธและพฤหัสบดี ซึ่งก็จะมีกรีนลีสปาบ้างตาม สมควร ปกติแล้ววันพุธเป็นวันหยุดของบีม แต่ในเมื่อระรินมีเหตุจำเป็น ทำให้มาทำงานไม่ได้ บีมก็เข้าใจเป็นอันดี

...อุบัติเหตุป้องกันได้ถ้าไม่ประมาท แต่บางครั้งมันก็เกิดขึ้นอย่างไม่ รู้เนื้อรู้ตัวและไม่อาจหลีกเลี่ยง โดยเฉพาะเมื่อเราเป็นฝ่ายถูกกระทำ...

บีมกะพระบิดาปริบๆ พยายามตั้งสติ หลังจากทำยารถของเธอดูก กระทบอย่างรุนแรงและเกิดเสียงดังสนั่น หญิงสาวค่อยๆ ปลดเข็มขัด นิรภัยพลงมองกระจกมองหลังก่อนลงจากรถ

"คุณไม่น่าเบรกกะทันหันอย่างนี้"

บีมหันไปมองเจ้าของเสีงซึ่งเป็นชายหนุ่มร่างสูงในสูทสีขีริม เขา เป็นเจ้าของรถสปอร์ตคันสวยที่จุ่มพิตทำยารถของเธอดูกอยู่ในขณะนั้นนั่นเอง ซอยนี้ไม่แคบเกินไป รถคันอื่นจึงพอจะเสีงไปได้โดยไม่เกิดจรรยาตติขัด

"เมื่อมีรถเสีงโดยไม่เปิดไฟบอก ฉันทึเลย..."

"ผมมีธุระด่วนต้องไป คงต้องให้ประกันมาจัดการ เพราะแบบนี้ยังไง ผมก็เป็นคนผิดอยู่แล้ว" ชายหนุ่มมองเธอด้วยสายตาขุ่นเคือง ก่อนจะไปยืน หน้าหนีไปอีกทางเพื่อใช้โทรศัพท์

บีมแอบทำหน้าเบ้ มองท่าทางพล่งพล่านของอีกฝ่ายด้วยความระอา *รูปร่างหน้าตารึก็ดีออกขนาดนี้ แต่กลับดูร้ายกาจอย่างไรพิกล อาจ*

เป็นเพราะการทำงานในกรีนลีสปา จึงทำให้บีมควบคุมอารมณ์ได้ดีกว่าคนอื่น ยิ่งได้เห็นอีกฝ่ายหงุดหงิดยิ่งทำให้เธอใจเย็นขึ้น

"แล้วคุณไม่รีบไปธุระที่ไหนหรือครับ"

บีมหันมาหาเขาและยกข้อมือมองนาฬิกา "ฉันต้องไปทำงานก่อน แก้วโมงค่ะ"

"แต่ท่าทางคุณไม่ได้ร้อนเท่าไรเลย" เขาพูดพลางมองเธอด้วยสีหน้าแปลกใจ

หญิงสาวมองหน้าเขาแล้วยิ้มบางๆ โดยไม่พูดอะไร

บีมโทรศัพท์ไปสั่งงานกับปองขวัญ เจ้าหน้าที่ฝ่ายต้อนรับและแนะนำลูกค้า (Guest Operation) ของกรีนลีสปา ก่อนจะขับรถท้ายยับของตนตามหลังรถสปอร์ตหน้ายับของคู่กรณีที่คนขับเป็นตัวแทนจากบริษัทประกัน เพื่อไปยังอู่ซ่อมรถซึ่งอยู่ไม่ไกลนักหลังจากตกลงเรื่องการชดเชยค่าเสียหายเรียบร้อยแล้ว ส่วนคู่กรณีของเธอนั้นมีรถหรูอีกคันมารับเพื่อไปทำธุระเร่งด่วนที่เขาวัว

กว่าทุกอย่างจะเรียบร้อย ก็ทำให้บีมมาทำงานสายไปเกือบสองชั่วโมงที่สปา มีลูกค้าประจำกำลังทำทรีตเมนต์ในห้องกระดังงา (Ylang Ylang) กับห้องมะลิ (Jasmine) และมีลูกค้าใหม่ที่กำลังรับการแนะนำเรื่องการทำทรีตเมนต์ของกรีนลีสปาจากปองขวัญอยู่สองราย

เนื่องจากเป็นสปาที่เปิดให้บริการมานานพอสมควรแล้ว ทุกอย่างจึงค่อนข้างลงตัว แต่ทางสปาก็ต้องมีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงในเรื่องต่างๆ และหาเมนูแปลกใหม่มาเพิ่มเติมให้ลูกค้าอยู่เสมอ เพื่อการพัฒนาและไม่ทำให้ลูกค้าประจำเบื่อหน่าย

วันนี้มีเจ้าหน้าที่จาก 'จูนิเพอร์คอสมेटิค' (Juniper Cosmetic) มาตรวจสอบคุณภาพประจำเดือนพร้อมกับอบรมพนักงานในสปา อาคารพนักงานทางด้านหลังซึ่งอยู่ห่างจากส่วนบริการลูกค้าพอสมควรจึงค่อนข้าง

พลุกพล่านกว่าปกติ

เมื่อมีเวลาพักบีมจึงปลีกตัวไปนั่งพักผ่อนคลายที่ม้านั่งหินอ่อนตรงสวนด้านข้างของอาคารพนักงาน ได้ยินเสียงน้ำตกจากสวนร่มรื่นในส่วนนบรีการ ลูคาค้างแ้วมาอย่างน่ารื่นรมย์ หญิงสาวหยิบเอานามบัตรของชายหนุ่มที่ขับรถชนท้ายรถของเธอเมื่อเข้าออกมาจากกระเป๋าเสื้อนอก

'อันน์ อันติมา

กรรมการผู้จัดการใหญ่ อันติมากรุ๊ป'

หญิงสาวขมวดคิ้วและหรีตามองนามบัตรในมืออย่างไม่อยากเชื่อว่าผู้ชายท่าทางซีโมโหที่มีปัญหากับเธอเมื่อเข้าจะเป็นทายาทมหาเศรษฐีเจ้าของเครือโรงแรมห้าดาวและร้านจิวเวลรี่ชื่อดังที่มีสาขาอยู่ทั่วประเทศ

"คุณบีมขา คุณหทัยมารอบพบคุณบีมอยู่ที่ห้องทำงานคะ"

บีมเงยหน้าขึ้นแล้วพยักหน้ารับรู้ พร้อมกับกล่าวขอขอบคุณเบาๆ ก่อนจะเก็บนามบัตรในมือใส่กระเป๋าเสื้อนอกตามเดิม

"คุณบราลึครับ"

เสียงทักนั้นทำให้หญิงสาวชะงักและหันไปมองที่มา ชายหนุ่มร่างสูงคุ่นต่ายยืนอยู่ตรงมุมอ่านหนังสือสำหรับลูกค้ากำลังมองมาที่เธอด้วยสีหน้าคล้ายไม่แน่ใจ บีมนิ้วหน้าแต่ก็เดินเข้าไปหาเขาโดยดี เพราะไม่ว่าอย่างไร...เขาก็คือลูกค้าของสปา

"จำผมไม่ได้หรือครับ"

บีมยันคิ้วนิดหนึ่งก่อนจะยิ้มออกมาด้วยสีหน้าคล้ายยินดีเป็นอันมาก เขาคือคนที่ขับรถชนท้ายรถเธอเมื่อหลายวันก่อนนั่นเอง เขารู้จักชื่อเธอเพราะเธอเองก็ให้นามบัตรกับเขาเช่นกัน

"รอทำหรีตเม้นท์หรือคะ" เธอถามเขาด้วยสีหน้ายิ้มละไมก่อนจะนั่งคุยกับเขาตามมารยาท นึกในใจว่าเจ้าของโรงแรมห้าดาวซึ่งมีสปาดังระดับโลกมาทำอะไรที่นี่

"เปล่าครับ ผมมาเป็นเพื่อนพี่สาว" อันน์ตอบและหันไปทางเด็กชายที่นั่งเปิดหนังสือนิทานอยู่บนพื้นพรมสีเขียวหน้าชั้นวางหนังสือสุดเก๋ "หลานชายเขาดิ๊ดแม่่มาก จะตามมาให้ได้ ผมเลยต้องตามมาช่วยดูหลาน"

"ยูคิ?" บี้มมองเด็กชายและพึมพำเบาๆ

"คุณรู้จักยูคิหรือครับ" อันน์มองหญิงสาวอย่างประหลาดใจ

บี้มไม่ค่อยแน่ใจเท่าไร แต่ก็บอกกับอีกฝ่ายว่าก่อนหน้านี้เธอเคยเจอ ยูคิกับแม่ที่โรงพยาบาล

"ใช่แล้วล่ะครับ ยูคิเป็นโรคหอบหืด ตอนเจอกับคุณที่โรงพยาบาลคงเป็นตอนที่พี่องเขาเพิ่งพายุคิกลับมาเมืองไทยได้ไม่กี่วัน"

หญิงสาวไม่อยากจะเชื่อเลยว่า เธอได้มอบผลิตภัณฑ์ของกรีนลีสปาให้กับทายาทเจ้าของสปาชั้นสูง แถมอีกฝ่ายอุตส่าห์มาใช้บริการที่กรีนลีสปาราวกับต้องการประชดกระนั้น

ขณะที่สนทนากับอันน์ หญิงสาวแอบสังเกตเห็นชายหนุ่มดูแตกต่างไปจากครั้งแรกที่พบกันเป็นอย่างมาก ทั้งท่าทางและการแต่งกาย เขาทำให้เธอรู้สึกดีขึ้น แต่อุบัติเหตุครั้งนั้นก็ไม่ได้ทำให้เธอรู้สึกคุ้นเคียงเขามากมายนัก เพราะประกันของอันน์จัดการทุกอย่างได้น่าพอใจ และอันน์ยังให้คนของเขาจัดหารถมาให้บี้มใช้ระหว่างรถของเธออยู่ในอู่อีกด้วย

'อึ้งคณา' พี่สาวของอันน์เลือกใช้บริการทรีตเมนต์แบบแพ็คเกจสามชั่วโมง อันน์จึงขอตัวพายุคิออกไปเสียก่อน

เมื่ออึ้งคณาทำทรีตเมนต์เสร็จเรียบร้อยแล้ว บี้มจึงนั่งคุยกับเธอขณะรออันน์กับยูคิ อึ้งคณาบอกว่าเห็นชื่อและที่อยู่ของกรีนลีสปาจากถุงกระดาษใส่สินค้าซึ่งบี้มให้เธอที่โรงพยาบาลตอนนั้น แต่เพิ่งมีเวลาได้มาใช้บริการและยูคิเองก็สามารถใช้น้ำมันหอมระเหยบำบัดอาการโรคหอบหืดได้ภายใต้การดูแลของแพทย์

"ดีใจที่คุณอึ้งพอใจกับบริการของเรานะคะ" หญิงสาวกล่าวกับอึ้งคณาก่อนที่อีกฝ่ายจะกลับเมื่ออันน์และยูคิมารับ โดยบี้มเลือกที่จะไม่กล่าวถึง

โรงแรมและสปาในเครืออันติมารูป

"ตั้งใจว่าอาทิตย์หน้าจะมาอีกครั้งค่ะ แต่คิดว่าจะเลือกทำคอร์สใหญ่ เลย เสียหายที่สองสามวันนี้ไม่ค่อยว่าง แล้วยังต้องจัดการเรื่องโรงเรียนของ ยูคิอีก"

เป็นไปไม่ได้ว่าอังคณา กำลังศึกษาเรื่องสปาเพื่อนำไปใช้บริหารสปา ของโรงแรมในเครืออันติมารูปแบบเดียวกับที่บีมีชอบทำ เพราะดูเหมือน จะไม่ค่อยจำเป็นเท่าไรหรอก แต่เธอก็ไม่ควรละลาบละลั้งเรื่องของลูกค้า แม้จะเต็มไปด้วยความสงสัยก็ตาม

"คุณบีมี"

บีมีกับลดตาเงยหน้าจากหนังสือในมือและหันไปมองเจ้าของเสียง

"ใครนะบีมี" ลดาเรียบสะกิดและกระซิบเบาๆ

"คุณอันน์?" บีมีพึมพำมองคนที่เข้ามายืนใกล้ๆ ด้วยสีหน้าจุนงน ค่ายไม่เอียงเชื่อ

"มาซื้อหนังสือหรือครับ"

บีมีพยักหน้าตอบ "คุณละคะ"

"ผมมาดูหนังสือเป็นเพื่อนคุณแม่ครับ รอหนังสือขายก็เลยมาอยู่ร้าน หนังสือ"

บีมียิ้มอย่างไม่รู้จะคุยอะไรกับเขาดี จึงแนะนำลดตากับอันน์ให้รู้จักกัน "รู้สึกว่าคุณนี่ต้องจะไปสปาคุณบีมี เจอกันรีเปลา่ครับ"

"ค่ะ คุณอังไปทำทรีตเมนต์คอร์สใหญ่ เห็นว่ายูคิไปโรงเรียนแล้ว"

"สนใจหนังสือเล่มนั้นหรือครับ" อันน์เอ่ยถามและมองหนังสือในมือ ของบีมี

หญิงสาวพยักหน้ารับ "ชอบนักเขียนคนนี้ค่ะ นิยายส่วนใหญ่ของเขา จะใช้โลกทัศน์ในญี่ปุ่น บางเล่มแทบจะเป็นสารคดี แต่อ่านสนุกมากเลย"

อันน์มองหนังสือแล้วยิ้มกับเธอ "นักเขียนที่ว่าก็คือพี่อังไงครับ"

บีมชะงักมองหน้าชายหนุ่มแล้วก้มลงอ่านนามปากกาบนปกหนังสืออย่างงงๆ "อังศุธร...คือคุณอังหรือคะ"

อันน์พยักหน้า "พຽງนี้ก็ลองถามที่อังดูสิครับ" ชายหนุ่มมองนาฬิกาข้อมือเมื่อรู้ว่าใกล้เวลาหนังฉายแล้ว "แล้วผมจะเอาหนังสือของอังที่มีอยู่ที่บ้านไปให้คุณบีมนะครับ" เขาบอกก่อนจะขอตัวจากไป

บีมคิดไม่ถึงจริงๆ ว่าอังคนาจะเป็นนักเขียน ในเมื่อครอบครัวของเธอเป็นเจ้าของธุรกิจโรงแรมขนาดใหญ่อย่างนี้...บางทีอาจมีเรื่องที่เราคิดไม่ถึงอีกมากมาย

"เนื้อคู่ของบีมแน่ๆ ไม่ต้องสงสัยเลยสักนิด" ลดาโพล่งออกมาด้วยสีหน้ามึนออกมึนใจเมื่อถอนสายตากจากแผ่นหลังของอันน์ "ดูสิ แถมยังน่ารักมาดูหนังเป็นเพื่อนคุณแม่อีกด้วย"

"เนื้อคู่ที่ไหนกัน เขาเป็นคนที่ขับรถชนท้ายรถบีมต่างหาก"

"ก็นั่นแหละ" ลดาทำเสียงตื่นตื่น "มันเป็นบุพเพผละ"

บีมหัวเราะ "หล่อขนาดนั้นคงยากหน่อยละ แถมเขายังรวยมากด้วย"

"โธ...ไม่เห็นสายตาก็เขามองบีมเธอ เขาชอบบีมแน่ๆ เลย แล้วยิ่งเขาทั้งหลายทั้งรวยแบบนี้ก็เป็นไปตามคำทำนายของหมอดูเป๊ะ คราวนี้บีมต้องเอาจริงแล้วนะ อย่าปล่อยให้โอกาสมันหลุดลอย"

บีมทำหน้าที่ขยับปากกับคำสันนิษฐานมั่วๆ และอาการจริงจังของเพื่อน แต่ก็ต้องยอมรับว่ามันทำให้เธอชุ่มชื่นหัวใจอย่างไรพิกล บางที...เธออาจจะเลิกอิจฉาและเลิกเบียดเบียนคำว่า 'แต่งงาน' ได้เสียที

บทที่ 2

หอมหวานชวนฝัน

หญิงสาวดวงสวยและมองโทรศัพท์ด้วยสีหน้าเหลือเชื่อ เพราะคนที่โทรหาเธอคือ อันน์ อันติมา ชายหนุ่มแสนสมบูรณ์แบบผู้นั้น

มันไม่น่าเป็นไปได้เลย บีมพยายามไม่คิดเข้าข้างตัวเอง และย้ำซ้ำๆ ในใจว่าเขาคงมีเหตุผลอื่นที่ไม่ใช่เพราะสนใจเธอ อันน์บอกว่าจะเอาหนังสือของอังคณามาให้ที่บ้าน เพราะรู้ว่าวันพุธเป็นวันหยุดของเธอ

เสียงนาฬิกาบนผนังตีบอกเวลาสี่โมงเย็น บีมสะดุ้งเล็กน้อยแล้วกวาดตามองภายในบ้านอย่างสับสน เธอไม่เคยมีผู้ชายที่ค่อนข้าง 'แปลกหน้า' มาเยี่ยมบ้าน จึงรู้สึกตื่นเต้นนิดๆ เธอกับเขารู้จักกันเพียงผิวเผิน เจอกันนับครั้งได้ เธอจะไว้ใจให้เขาเข้าบ้านได้จริงๆ อย่างนั้นหรือ ถึงเขาจะบอกว่าพายุคิมาด้วยก็เถอะ ทำไมอยู่ๆ เขาถึงมาหาเธอ ทั้งที่วันนี้เป็นวันหยุดสิ้นปีที่มีค่าแท้ๆ แต่เขาอาจแค่แวะมาเดี๋ยวนเดียวก็ได้ หรือว่าเขาจะชอบเธอเหมือนที่ลดาตั้งข้อสังเกต...เหลือเชื่อเกินไปมั๊ย

เพื่อไม่ให้ฟังชานมากไปกว่านี้ บีมจึงลุกขึ้นทำความสะอาดและเก็บกวาดบ้านให้เรียบร้อยก่อนที่อันน์กับยูกิจจะมาถึง บีมรีบเก็บนิตยสารที่วางอยู่บนโต๊ะรับแขก เพราะภายในเล่มมีบทสัมภาษณ์และรูปของอันน์ด้วย มันน่าซัดเซินที่จะให้เขาคิดว่าเธออ่านเรื่องของเขาไปแล้ว

"มารบกวนรีบล่าครับ" ชายหนุ่มมีสีหน้าเกรงใจเมื่อเข้ามาในบ้านของบีม "ไม่เลยคะ กำลังว่างๆ อยู่เลย" บีมเลือกที่จะโกหก เพราะที่จริงเธอ

ตั้งใจจะทำความสะอาดบ้าน และจัดการหญ้ารกในสวนรอบๆ บ้านเพื่อต้อนรับปีใหม่

"ผมกับยูกิจากี่ว่างด้วยกันทั้งคู่" เขาบอกด้วยรอยยิ้มนำประทับใจเกินบรรยาย "พื่อไปที่สปา ส่วนพอกับแม่ผมพากันไปเที่ยวหมด บ้านผมเงียบสนิทเลยครับ"

"วันหยุดแบบนี้คุณไม่มีแผนไปเที่ยวบ้างหรือคะ" หญิงสาวถามอย่างแปลกใจ และวางจานใส่ผลไม้พร้อมทานนาชชนิดลงบนโต๊ะ ขณะที่ยูกิจากำลังแกะกล่องของเล่นอยู่บนพื้นพรมใกล้ๆ โดยเงยหน้ามองโทรทัศน์เป็นครั้งคราว

"นานๆ จะได้ยุ่งสงบๆ ซักทีนะครับ วันหยุดแบบนี้ใครๆ ก็เที่ยวกันทั้งนั้น"

คงเป็นเพราะเขามีงานยุ่งวายตลอดทั้งปี พอวันหยุดก็อยากจะหยุดจริงๆ เธอเองก็เป็นแบบนี้เหมือนกัน

"แต่ฉันไม่ได้หยุดปีใหม่หรอกนะคะ ที่ได้หยุดวันนี้ก็เพราะเป็นวันหยุดปกติเท่านั้นเอง"

"แฮปปี้นิวเยียร์ครับ" อยู่ๆ อันน์ก็เอ่ยขึ้นพลางยื่นถุงกระดาษใบหนึ่งให้เธออย่างไม่ทันให้ได้ตั้งตัว บีมินิวหน้ามองถุงและเหลือบมองเธออย่างไม่เข้าใจ อันน์ยิ้มให้เธออย่างน่ามอง "ของขวัญปีใหม่ครับ"

หญิงสาวเลิกคิ้ว... *ของขวัญปีใหม่นี้หรือ ทำไมเขาต้องให้เธอด้วย เขาเอาหนังสือของอังคณามาให้เธอยืมอ่านเกือบสิบเล่ม แล้วจะให้ของขวัญปีใหม่แบบนี้...*

"เกรงใจจังเลยคะ" เธอเอ่ยขึ้นอย่างไม่รู้จะพูดอะไรขณะยื่นมือไปรับของจากเขา มันช่วยไม่ได้ที่เธอจะรู้สึกร้อนผ่าวที่แก้ม "ไม่เห็นต้องลำบากเลยแท้ๆ แต่ก็...ขอบคุณนะคะ"

"อ้อ...จริงๆ แล้ว..." ชายหนุ่มทำท่าคิด "ผมอยากขอโทษที่เคยทำตัวแย่มาก กับคุณเมื่อตอนนั้น"

บี๋มทำหน้างๆ "ตอนไหนคะ"

"ก็...ตอนที่ผมชนท้ายรถคุณ แต่กลับโวยวาย แถมยังทำท่าทางแยๆ ทั้งที่ตัวเองเป็นคนผิดแท้ๆ"

เขารู้ตัวด้วยหรือนี่...บี๋มคิดแล้วเพลอยิ้มออกมา

"ตอนนั้นคุณคงรีบมาก แล้วฉันก็ไม่ได้เตือนอะไรนี่คะ จริงๆ แล้วฉันก็มีส่วนผิดเหมือนกัน"

"ตอนหลังผมมานั่งนึก มันละเอียดใจยังงชอบกล อันน์บอกและยิ้มให้เธออีกครั้ง "พื๋อ้งบอกผมว่าคุณเป็นคนใจดี ผมเองก็เห็นด้วยร้อยเปอร์เซ็นต์เลย"

บี๋มทำหน้าไม่ถูกเมื่อเขาชมตรงๆ เธอจึงหลบตาแล้วหันไปวุ่นวายกับของขวัญปีใหม่จากชายหนุ่มแทน "ขออนุญาตเปิดดูเลยนะคะ" เธอพิมพ์เบาๆ

"ผมกับยูคิช่วยกันเลือกครับ" เขาบอกยิ้มๆ

"สวยจังเลย" บี๋มยิ้มและหยิบกำไลข้อมือออกจากกล่องรูปร่างสวยเก๋ "ไม่เห็นต้องซื้อห้อยแพงๆ อย่างนี้เลยนะคะ เกรงใจจัง" เธอมองอีกฝ่ายด้วยสีหน้าลึกลับของขวัญจากเขา ฐานะอย่างอันน์อาจเห็นว่าเป็นราคาแสนถูก แต่เธอกับเขาเพิ่งรู้จักกันได้ไม่นาน และไม่มีเหตุผลอะไรเลยที่เขาจะให้ของมีค่าอย่างนี้กับเธอ

"ลองสวมดูสิครับ" อันน์บอกเธอด้วยสีหน้าระบวยิ้มสวย

"ขอโทษนะ บี๋มมีแขกอยู่เธอ"

เสียงใสๆ ของลดตาดังชัดขึ้น ทำให้บี๋มตกใจและรีบสวมกำไลข้อมืออย่างลนๆ ก่อนจะพยายามซ่อนมือเอาไว้คล้ายกำลังทำผิด

"อยู่ๆ ก็โผล่มา ตกใจหมดเลย" บี๋มมองหน้าเพื่อนและพิมพ์เบาๆ ด้วยใจเต๋นระทึกแปลกๆ

ลดตาทักทายอันน์อย่างจำได้ และมองบี๋มอย่างล้อเลียนจนคนถูกมองแก้มแดงปลั่งอย่างชัดเขิน

"เราทำเค้กปีใหม่มาให้ ดิจังเลยที่บีมจะมีเพื่อนทานแบบนี้" ลดายิ้มกับอันน์ ก่อนจะหันไปกระซิบกับบีมเบาๆ "เราโกหกที่บ้านว่าจะมาฉลองปีใหม่กับบีมแล้วค้างด้วยสองคืน ถ้ามีใครโทรมาก็ช่วยหน่อยนะ"

บีมนึกวนหน้า "แล้วจะไปไหน"

"ไปห้องงกับวิชาณ เขาอุตส่าห์จัดการทุกอย่างไว้ให้เรียบร้อยเสียว่าไม่ไปก็เสียหัวใจแย่ เราเลยแวะเอาเค้กมาให้บีมก่อนไป"

บีมทำหน้าละเหี่ยวใจกับท่าทางระริกกระรี่ของเพื่อน "บีมต้องโกหกที่บ้านลดาด้วยเหรอ"

"ถ้าเผื่อว่ามีใครโทรมาเท่านั้นแหละ แต่คงไม่หรอก" ลดาบอกอย่างไม่สนใจนัก "คุณอันน์ต้องอยู่ทานเค้กเป็นเพื่อนบีมด้วยนะคะ"

"ครับ" อันน์ตอบรับด้วยน้ำเสียงน่าฟัง

"อ๊ะ! กำไลสวยจัง" กำไลทองคำขาวเนื้อมันวาวและอัญมณีสีสวยสะท้อนแสงเป็นประกายกระทบนัยน์ตาเข้า ทำให้ลดาตาโตและคว้าข้อมือบีมไปจ้องอย่างชื่นชม "ดูแพงพิลึก บีมเพิ่งซื้อเหรอ...หรือว่า..." หญิงสาวกวาดสายตาไปบนโต๊ะ และหยิบการ์ดสีสวยกับกล่องใส่กำไลขึ้นมาโดยไม่สนใจบีมที่กำลังอึ้งและหน้าแดงกำ "ว้าว! ของขวัญปีใหม่ของคุณอันน์นี่เอง เลือกลงหรือคะ เหมาะกับบีมจังเลย"

ชายหนุ่มเพียงแค่มิ้มตอบเฉยๆ

"ในที่สุดบีมก็มีแฟนเสียที ปล่อยให้เพื่อนเป็นห่วงกันอยู่นานเสียวะ" ลดากล่าวด้วยสีหน้าพึงพอใจพลางปล่อยมือจากแขนบีม "ป้ามณกับพี่เบียร์ไม่อยู่ก็ดีไปอย่างนะ ไม่งั้นก็เอาแต่หวงบีมกันทั้งบ้าน"

"ไม่..."

"ฝากบีมด้วยนะคะคุณอันน์" ลดาบอกกับชายหนุ่มอย่างจริงจัง "เราไปก่อนนะบีม วิชาณรออยู่ในรถ"

บีมได้แต่อึ้งจนพูดไม่ออก รู้สึกชายหน้าอันน์และซัดเคื่องเพื่อนสนิท แต่ก็ทำอะไรไม่ได้ จึงต้องหลบตาชายหนุ่มเป็นพัลวันเพราะบั้นหน้าไม่ถูก

เกือบหนึ่งเดือนเต็มแล้วที่ฉันนั่งมาหาบีมที่บ้านบ่อยๆ หญิงสาวไม่แน่ใจว่าเธอกับเขาคบกันในฐานะอะไร แต่ทุกครั้งที่ได้ยินเสียงหรือเห็นหน้าเขา เธอรู้สึกดีใจอย่างบอกไม่ถูก ฉันรู้สึกสภาพและไม่เคยทำอะไรให้เธอต้องกังวล ทั้งที่เขากับเธออยู่กันตามลำพังในบ้าน แต่เขาไม่เคยล่วงเกินเธอเลย แม้แต่หน่อย บีมจึงไว้ใจเขาเป็นอย่างมาก แต่ในทางกลับกัน...เธอเริ่มไม่ไว้ใจความรู้สึกของตัวเองมากขึ้นทุกที

มันช่วยไม่ได้ที่ผู้ชายอย่างฉันจะสามารถมีอิทธิพลต่อจิตใจของเธอได้โดยง่าย ทำให้เธอหวั่นไหวและคิดถึงเขาแทบทุกลมหายใจเข้าออกด้วยระยะเวลาเพียงไม่นานนัก แม้สักๆ แล้วจะไม่มันใจเลยว่าชายหนุ่มเนื้อหอม ซึ่งเป็นที่หมายปองของผู้หญิงมากมายจะเห็นเธอเป็นหญิงสาวคนสำคัญสำหรับเขา...

"สมกับเป็นบ้านผู้จัดการสปา นะครับ กลิ่นหอมตลอดเลย"

บีมยิ้มอย่างอดกมุติใจไม่ได้ "ทำงานในสปาแต่บ้านเหม็นก็แยลึคะ"

"วันนี้กลิ่นอะไรครับ" ฉันนั่งถามพลางทำงมูกฟุดฟิด

"คาโมไมล์ (Chamomile) ค่ะ วันนี้บีมเป็นหวัดนิดหน่อย ฟรุ้งนี้ก็ลงไปทำงานไม่ได้ เตี่ยวลูกค้ำจะรู้สึกไม่ดี"

"ผมพาไปหาหมอดีไหม"

"ไม่ได้ป่วยขนาดต้องหาหมอหรอกค่ะ" หญิงสาวค้อนเขา

"ไม่สบายแถมอยู่คนเดียวแบบนี้จะไม่ให้หวงได้ยังไง"

"อยู่คนเดียวแบบนี้มาตั้งนานแล้วค่ะ"

ช่วยไม่ได้ที่บีมจะคิดถึงคำทำนายของหมอดูอยู่เสมอ เธออยากคิดว่าเรื่องทั้งหมดมันคือความบังเอิญ แต่หลายครั้งเธอก็อดไม่ได้ที่จะคิดเข้าข้างตัวเอง เธอนึกขอบคุณภัสสรที่ให้เธอไปส่งที่โรงพยาบาล ทำให้เธอได้พบอังคณากับยุติ และนึกขอบคุณที่ระรินหยุดงานในวันนั้น ทำให้เธอต้องไปทำงานแทนจึงถูกฉันขับรถมาชนท้ายเข้า

"พี่ต้องบอกว่าฟรุ้งนี้จะไปที่สปาของบีมอีก ช่วงนี้พี่ต้องเริ่มเขียนหนังสือ

เล่มใหม่ สงสัยจะเครียดหนัก วันๆ เอาแต่เงียบอยู่ในห้อง ยุติก็เริ่มไม่ติดแม่แล้วล่ะครับ"

"คุณเองก็ดูเหนื่อยๆ เหมือนกันนะ งานยุ่งมากหรือคะ"

อันน์ยิ้ม "ครับ วันมะริณผมก็ต้องไปเชียงใหม่กับคุณแม่ เสียตายที่พຽງนี้มึงงานยุ่งอยู่ ไม่อย่างนั้นคงไปกับพี่อั้งแล้ว"

"ถ้าอยากใช้บริการสปาจริงๆ คุณเลือกที่โรงแรมของคุณเองไม่ดีกว่าหรือคะ ไม่เห็นต้องเสียเวลาไปสปาอื่นเลย" หญิงสาวถามเขาอย่างแปลกใจ

"ถ้าบีมยอมเป็นสปาเธอราก็ดีให้ คงไม่มีสปาไหนดีกว่าที่กรีนลีสปาแน่ๆ"

บีมหน้าแดงและรีบหันไปทางอื่น ไม่ว่าเธอจะพยายามทำตัวให้เป็นปกติอย่างไรเมื่ออยู่กับเขา แต่พอเขาพูดแบบนี้ ร่างกายและจิตใจของเธอก็จะอยู่เหนือการควบคุมทุกครั้งไป

"บีมอ่านหนังสือของคุณอังกฤษหมดแล้วล่ะคะ ผাগคุณไปคืนด้วยนะคะ" บีมบอกและลุกขึ้นไปหยิบหนังสือ

"พี่อั้งได้ยินจากคุณปองขวัญว่าอีกสองอาทิตย์จะถึงวันเกิดของบีม มีนัดรึยังครับ"

หญิงสาวชะงักนิดหนึ่ง เธอหลบยิ้มอย่างดีใจก่อนจะหันกลับมาหาเขาพร้อมกับหอบหนังสือบนโต๊ะทำงานเดินมาวางลงบนโต๊ะรับแขก

"มีนัดกับเพื่อนๆ ที่บ้านนี้แหละคะ ถ้าคุณว่างก็เชิญด้วยนะคะ"

อันน์ทำหน้าอันิดๆ "อดฉลองด้วยกันสองคนเลย"

บีมแกล้มเรือ่อีกครั้ง "ปกติเพื่อนๆ เขาอยู่ไม่นานหรอกคะ ไม่มีใครดื่มเหล้าด้วย ถ้าคุณมีเวลาอยู่ต่ออีกซักชั่วโมง..."

อันน์มองอาการขาดเงินของเธอด้วยสีหน้าระบายนึ้ม "ชั่วโมงหนึ่งเองเธอครับ"

หญิงสาวหลบตามองโต๊ะ หัวใจเต้นแรงจนผิดปกติ วันนี้อันน์มีท่าทีกับเธอผิดแปลกไปจากทุกครั้งมาก จนเธอรู้สึกตั้งรับไม่ทัน แม้จะแอบ

ยินดีอยู่ในใจก็ตาม

"แต่หลังวันเกิดปีมไม่ใช่วันหยุดนี่คะ ปกติคุณก็มีงานยุ่งแม้แต่วันหยุด ถ้าอยู่ดีก็จะดีหรือคะ"

"ไม่เห็นต้องห่วงเรื่องนั้นเลย ถ้าปีมยินดีจะให้ผมอยู่ต่อ เรื่องอะไรผมต้องกลัวว่าจะไปทำงานสายด้วยล่ะครับ" รอยยิ้มของเขาทำให้เธอใจสั้นกว่าปกติ

ปีมพยายามตั้งสติและควบคุมอาการของตัวเองไม่ให้ดูแตกตื่นจนเกินงาม เธอไม่อยากจะคิดว่าสิ่งที่อันน์พูดนั้นมีความหมายโดยนัยหรือไม่ เพราะท่าทางของเขายังคงสุภาพเช่นเดิม ไม่อยากเชื่อเลยว่าเขาจะทำให้เธอปั่นป่วนได้มากมายขนาดนี้

"นั่น...ขอปีมคิดดูก่อนนะคะ" หญิงสาวอ้อมแอ้มตอบเขาอย่างไม่เต็มเสียง

อันน์หัวเราะด้วยเสียงน่าฟัง "ครับผม" เขาตอบและมองเธอด้วยสายตาสั้นๆ

เป็นเพราะเขาเห็นเธอมีอาการขัดเขินจนทำอะไรไม่ถูก จึงรู้สึกสนุกที่ได้แก้มเธอเล่นแบบนี้ ปีมเป็นหญิงสาวแสนสวยที่มีกิริยาหวานละมุนและทำให้รู้สึกอบอุ่นยามอยู่ใกล้ ขณะที่ในเวลาทำงานเธอจะดูสติสปราดเปรี้ยวและเอาจริงเอาจังอย่างน่าชื่นชม แต่ตอนนี้...เธอกลับดูเหมือนสาวน้อยผู้ไร้เดียงสาและน่าทะนุถนอมอย่างประหลาด

บ่ายแก่ๆ วันต่อมา อันน์แวะมาหาปีมที่บ้านอีกครั้งทั้งที่บอกว่ามีงานต้องทำมากมาย ทำเอาหญิงสาวปลื้มใจจนแทบเก็บอาการไม่อยู่

"สงสัยนอนไม่พอใช่ไหมวันนี้ ดูเหมือนปีมจะเป็นหวัดหนักกว่าเมื่อวานเยอะเลย"

ปีมยิ้มกับท่าทางห่วงใยจากคนถาม "หลังวางสายจากคุณ แม่ก็โทรมาแล้วปีมก็มีงานต้องทำอีกนิดหน่อย กว่าจะนอนก็เกือบตีสอง"

"แถมวันนี้ก็ไม่ยอมพักผ่อน มัวแต่ทำขนมไว้ให้ผมเยอะเยอะ" เขาเอ็ดเธอด้วยสีหน้าดุๆ "ดูสิ...จมูกแดงใหญ่เลย"

คนจมูกแดงรีบยกมือปิดจมูกอย่างเขินๆ นึกดีใจที่น้ำมูกไม่ไหลอย่างเมื่อเช้า "คราวก่อนนิ่มเห็นคุณทานเค้กของลดาตั้งเยอะ คิดว่าคุณคงชอบพวกเบเกอรี่ก็เลยลองทำดู"

"วันก่อนผมอยากทานเป็นเพื่อนคุณเท่านั้นเองครับ" เขาบอกแบบนั้นแต่ยังอุตส่าห์ทานเค้กมะพร้าวอ่อนกับโรลซาเชียวรสเข้มข้นที่เธอตั้งใจทำสุดฝีมือนั้นอย่างเอาใจ "ผมไม่ได้ชอบแต่ก็ไม่ได้เกลียดของหวาน แต่ขนมของนิ่มอร่อยจัง"

หญิงสาวยิ้มพลากรินซาจีนเย็นๆ ใส่แก้วให้เขา "นิ่มรู้ว่าที่ 'อันติมาสปา' มีอาหารเพื่อสุขภาพที่อร่อยมาก คุณอันน์คงได้ทานบ่อยๆ ลินะคะ อย่างโรลซาเชียวที่นิ่มทำนั้นก็ได้อิเดียมมาจากอันติมาสปาเหมือนกัน นิมเห็นจากนิตยสารผู้หญิงที่เขาไปสัมภาษณ์ผู้จัดการสปาที่โรงแรมบางกอกอันติมา"

"ผมเคยทานแค่หนึ่งเดียวเอง" เขาชูนิ้วชี้ประกอบและขยับยิ้มชนิดหนึ่ง "เวลามีนัดทานข้าวเกี่ยวกับเรื่องงานจะใช้ห้องอาหารนานาชาติเสียส่วนใหญ่ ห้องอาหารสปาค่อนข้างเล็กแล้วก็มีเมนูไม่กี่อย่างหรอกครับ ปกติก็มีแต่ลูกค้าที่ใช้บริการสปาไปทานกัน"

นิ่มมองหน้าอีกฝ่ายแล้วอมยิ้มเมื่อเห็นครีมเค้กเลอะตรงขอบปากได้รูปของเขา "คุณอันน์ทานอย่างกับเด็กๆ เลย ครีมเลอะหน้าใหญ่แล้ว" หญิงสาวยื่นทิชชูให้เขา

อันน์เลิกคิ้วแล้วยิ้มเขิน "ขายหน้าแยเลย เซ็ดให้ผมที่ได้ไหม"

หญิงสาวมองเขาคล้ายกำลังอึ้ง มีบางจิ้งยี่นทิชชูค้างอยู่อย่างนั้น

อันน์ยิ้มตาพราว เอ้อมมาดึงข้อมือเธอเพื่อร้งร่างบางเข้าไปใกล้ "เร็วสิครับ"

นิ่มลุกจากเก้าอี้โน้มตัวที่เอียงกันมานั่งข้างๆ เขาที่เก้าอี้โน้มตัววารู้สึกขัดเขินและเปลือเล็กน้อยกับสถานการณ์ที่ถูกเขาทำเจ้าชู้เอาดีออก

แก้มเธอแดงปลั่งยิ่งขึ้นอีก จากที่มันเป็นสีเรื่อๆ ไปด้วยจมูกเพราะอาการของไข้หวัด แม้จะประหม่าจนมือไม้สั่นระริก แต่เธอก็บรรจงเช็ดครีมจากริมฝีปากของเขาแต่โดยดี

"ไม่เห็นต้องตัวสั่นแบบนี้เลย ผมไม่ได้หนักลัวขนาดนั้นซักหน่อย" ชายหนุ่มยิ้มล้อๆ ยังคงจับข้อมือเธอเอาไว้ ในขณะที่อีกฝ่ายก้มหน้าดูไม่ยอมสบตา

"เดี๋ยวมิมจะรินชาให้คุณ..."

"ผมเพิ่งดื่มหมดไปสองแก้ว" เขายิ้มกับอาการเขินอายที่หน้ามองของเธอ "งยหน้าดูหน่อยสิว่ามีครีมเลอะเหลืออยู่หรือเปล่า..." เขาบอกและใช้นิ้วเรียวยางเชยคางเธอขึ้นมาสบตา

แม้แต่เขาเองก็ไม่ค่อยเข้าใจนัก ว่าเหตุใดแก้มเนียนและดวงตาสีแจ่มวุ่นนี้ถึงได้ทำให้เขาประทับใจเสียนักหนา

"ดูสิคะ วันนี้มีใส่กำไลที่คุณอันนี่ให้ด้วย" ริมฝีปากสีระเรื่อของเธอพยายามดึงเขาออกจากอารมณ์แปรปรวนที่กำลังเกิดขึ้นกันทั้งสองฝ่าย

"ผมเห็นแล้ว" เสียงของเขาค่อนข้างเบาและผิดปกติไป

ดวงตาคู่คนนั้นมองมาที่เรียวยากของเธออย่างเรียกร้องต้องการ ทำให้หญิงสาวหวาดหวั่นจนกลัวที่จะอยู่ใกล้ๆ กันอย่างนี้ ไม่นั่นใจว่าเสียงหัวใจที่ได้ยินนั้นดังมาจากอกของเธอหรืออกกว้างของเขากันแน่...

"ตอนนี้มีมแทบไม่ได้ใส่หน้ากากเลยคะ เพราะมีมชอบกำไลข้อมือชิ้นนี้มาก" น้ำเสียงแปร่งหูผิดปกติของเธอเอ่ยออกไปเพื่อหาทางทำลายอารมณ์แปลกๆ ที่กำลังเกิดขึ้น

"ผมดีใจที่มีมชอบ" การเบี่ยงประเด็นของเธอไม่เป็นผลเลยสักนิด เพราะประกายตาพราวระยิบของเขากำลัดความร้อนแรงลงเลยแม้แต่น้อย

เธอขยับตัวและรีบบอกกับเขา "มีมจะจัดขนมฝากไปให้คุณอังกกับ..."

ราวกับโลกทั้งใบหยุดการเคลื่อนไหวอยู่แทบปลายเท้าของเธอ ก่อนความรู้สึกล่องลอยอย่างวาบวามจะตามมา... ริมฝีปากได้รูปนุ่มละมุน

แต่แข็งแกร่งในแบบของผู้ชายแท้ๆ กำลังครอบครองเรียวกปากอันบริสุทธิ์ของเธออย่างถือสิทธิ์เต็มที่โดยไม่หยุดลงเลแม้วินาที ความหอมหวานของเค้กมะพร้าวอ่อนและโรลซาเซียวผสมกลมกลืนกับชาจีนกลิ่นกรุ่น พาให้รสจุ่มพิตนั้นดื่มด่ำน่าประทับใจจนสติสัมปชัญญะกระเจิดกระเจิงไม่อาจควบคุม

ฝ่ามืออบอุ่นของชายหนุ่มเกาะกุมร่างที่ลั่นสะท้านของเธอเอาไว้อย่างทะนุถนอม ความอ่อนหวานชวนให้หลงใหลยังคงอบอวลไปรอบตัว แม้เขาจะถอนจุ่มพิตจากเธอแล้วก็ตาม...

"คุณต้องติดหวัดบีมแน่ๆ เลย" เสียงลั่นพลิวแผ่วเบาของเธอเอ่ยขึ้นอย่างห้วนไหว และยังไม้อาจเรียกเอาความเป็นตัวของตัวเองกลับคืนมาได้

"ดีออก ให้ผมเป็นหวัดแทน บีมจะได้หาย" เขายิ้มและเกลี้ยหัวไปบนแก้มเนียน "แปลกจัง...เป็นหวัดจนจมูกแดงแจ๋ แต่จวบยั้งหวานจนทำผมลืมหิวได้ขนาดนี้"

"หวานเค็กร่างต่างหากละคะ จูบบีมไม่หวานหรอก" เธอคำนเสียงเบาอุบอิบ

อีกฝ่ายจึงยิ้มอย่างได้ใจ และโน้มใบหน้าเข้าหาเธอเพื่อพิสูจน์ให้ชัดเจนอีกครั้งว่าความหอมหวานนั้นมาจากสิ่งใดกันแน่...

เสียงโทรศัพท์มือถือของอันนังดังขึ้นขัดจังหวะอารมณ์หวานไหวของทั้งคู่ บีมดันเข่าออกห่างเพื่อให้อีกฝ่ายถอนจุ่มพิตที่ราวกับจะทำให้เธอหลอมละลายไปกับบอกร่างกว้างของเขากระนั้น...ชายหนุ่มแสดงอาการขัดใจแต่ก็รับโทรศัพท์โดยดี

การสนทนาทางโทรศัพท์ระหว่างอันนังกับแม่ของเขาทำให้บีมรู้ว่า เขาจำเป็นต้องรีบไปเตรียมตัวสำหรับงานเลี้ยงสำคัญในช่วงหัวค่ำ บอกไม่ถูกว่ารู้สึกอย่างไร...เธอไม่ได้อยากไปกับเขา แต่ก็ไม่อยากให้เขารีบไปในตอนนั้น...

ความจริงแล้วมันอาจจะดีกว่าก็ได้ที่ถูกรัดขัดจังหวะ เพราะความใกล้ชิดระหว่างเธอกับเขานั้นมันช่างเติมไปด้วยอารมณ์อันตราายที่หากแล้วอย่างยั้ง

เธอไม่ได้กลัวแค่เขาเท่านั้น แต่เธอกลับทั้งใจและอารมณ์ของตัวเองด้วย เพิ่งเข้าใจอย่างลึกซึ้งก็ตอนนั้น ว่าเหตุใดแม่กับพี่ชายจึงคอยระวังเรื่องการคบหาเพื่อนชายของเธอหนัก...มันน่าเป็นห่วงอย่างนี้นี่เอง...

"เดี๋ยวผมต้องไปงานกับคุณแม่ พรุ่งนี้ก็ต้องไปเชียงใหม่อีก โชคร้ายชะมัดเลย"

"มีงานต้องทำ ไม่เห็นจะเป็นโชคร้ายตรงไหนคะ" เธอค้านทั้งที่รู้ว่าเขาหมายความว่าอย่างไร

"ถ้ามันไม่ทำให้ผมหงุดหงิดก็จะไม่เรียกว่าโชคร้ายหรอก"

"เรื่องแค่นี้ก็ทำให้หงุดหงิดหรือคะ แบบนี้ใครเป็นลูกน้องก็ลำบากแยะ"

อันนี้หัวเราะเบาๆ กับการต่อว่าของเธอ "ถูกขัดจังหะแบบนี้มันเรื่องใหญ่ต่างหาก ไมใช่ เรื่องแค่นี้ นะครับ"

คนฟังหน้าแดงช้ำ และรีบเปลี่ยนเรื่องเพราะยังพูดยังไม่เข้าเนื้อ "คุณอันรีบไปเถอะคะ เดี่ยวจะไม่ทัน"

"แล้วผมจะโทรหานะครับ" เขาบอกและจุ่มพิตหน้าผากนูนของเธออย่างแผ่วเบา ก่อนลากลับไปพร้อมกับอารมณ์หวนชื่นและขมหวาน เลิศรสสองกล่อ่งที่บีบฝากให้กับครอบครัวของเขา

หญิงสาวอดคิดไม่ได้ว่าตัวเองใจง่ายเกินไปหรือเปล่าในเรื่องของอันน์ เพราะไม่เคยตกลงหรือพูดจាកันเป็นกิจจะลักษณะซักครั้งว่าเธอกับเขาเป็นคู่รักหรือเป็นอะไรกัน แต่กลับจุกกันไปอย่างนั้นเสียแล้ว เธอไม่เคยรู้มาก่อนว่าการคบหากันระหว่างชายหญิงนั้นมันมีขั้นตอนหรือวิธีปฏิบัติที่ถูกต้องอย่างไร แต่เธอก็ไม่กล้าเอาเรื่องนี้ไปคุยหรือปรึกษาใคร แม้แต่ลดาที่เคยพบอันน์มาแล้ว

อย่างไรก็ตาม เวลานี้เธอเป็นผู้ใหญ่เต็มตัว การมีความรักมันคงไม่ก่อให้เกิดปัญหาร้ายแรงเหมือนวัยรุ่นทั่วไปที่ทำให้ผู้ปกครองต้องปวดหัวเพื่อนสนิททุกคนของเธอต่างมีคู่ของตัวเองแล้วทั้งนั้น ถ้าหากเธอมีแต่กังวล วุ่นวาย ก็คงต้องเจ็บเหงาอยู่คนเดียวไปจนแก่แน่

กลิ่นหอมแบบสมุนไพรของฮิสซ็อบ (Hyssop) ผสมยูคาลิปตัส ที่กรุ่นกระจายอยู่ในบรรยากาศของบ้าน ทำให้บีมรู้สึกว่าการใช้หัวของ ต้นบรรเทาหลงมาก หรือบางที...อาจเป็นเพราะมีใครบางคนรับเอาเชื้อหวัด นั้นไปแทนเธอแล้วจริงๆ ก็ได้

หลังกลับจากเชียงใหม่ อันน์มาหาบีมที่บ้านพร้อมกับอาการของ ไข้หวัด...

"วันนี้กลิ่นอะไรครับ"

"โรสแมรี่ค่ะ คุณได้กลิ่นด้วยหรือคะ"

ชายหนุ่มส่ายหน้าเศร้าๆ "ตอนนี้จมูกผมใช้การไม่ได้ อยู่ที่เชียงใหม่ก็ อากาศร้อนๆ หนาวๆ เมื่อคืนผมไข้ขึ้นทั้งคืนเลย"

"อยู่ดีๆ ก็อยากติดหวัดเองนี่นา" เธอเปลอบ่นแล้วรีบหลบสายตาคมกริบของเขาทันที

"วันนี้ผมเลยตั้งใจจะเอาไข้หวัดมาคืนบีม"

หญิงสาววัดตามองเขาด้วยท่าทางตลกใจเล็กน้อย ก่อนจะรีบลุกเดินหนีไปห่างๆ อีกฝ่ายจึงหัวเราะขันๆ

"พูดเล่นครับ"

แต่คนฟังหน้าแดงช้ำไปแล้ว "บีมก็ไม่รับคืนหรอกค่ะ แล้วคุณก็ไม่น่าซบถมาทั้งที่เป็นหวัดขนาดนี้ด้วย"

"ผมมีวิธีที่ดีกว่านั้นครับ"

บีมหัวหน้มองเขาอย่างไม่ไว้ใจ ขณะวางแก้วน้ำส้มคั้นสีสดลงบนโต๊ะ และพยายามเบี่ยงประเด็น "ดื่มน้ำส้มนี้สิคะ วิตามินซีจะช่วยให้คุณหายเร็วขึ้น"

"พี่อึ้งบอกผมว่าตอนเป็นหวัดเคยไปที่สปา เจ้าหน้าที่เขาใช้น้ำมันหอมระเหยช่วยบรรเทาหวัดให้" น้ำเสียงคัดจมูกของเขาค่อนข้างราบเรียบ แต่สายตาทวารระยิบนั้นทำให้คนฟังหน้าแดงขึ้นอีก "บีมทำให้ผมเหนื่อยได้ไหม ผมอุตส่าห์ฝันซบถมาตั้งไกลนะครับ"

ใจจริงของเธอนั้นอยากทำให้เขาตั้งแต่เห็นว่าอีกฝ่ายเป็นหวัด แต่มัน
ซัดเงินไปหมดจึงทำที่เล่นตัวเล็กน้อย "บีมพาไปสปาไหมคะ ให้เจ้าหน้าที่เขา
ทำให้ น่าจะได้ผลดีกว่า"

"อุตุลล้าเป็นแฟนผู้จัดการสปาทั้งที ยังต้องพึ่งเจ้าหน้าที่ที่ไหนอีกล่ะครับ"
คำพูดของเขาสร้างความยินดีให้เธอไม่น้อย แต่ด้วยความกระดากก็
ต้องบั่นหน้าทำเป็นไม่รับรู้ "คุณไอดี้วยหรือเปล่านั้น"

ชายหนุ่มเลิกคิ้วเล็กน้อย เพื่อทำความเข้าใจกับคำถามและกิริยาแสน
น่ารักของคนถาม "ก็มีบ้างนิดหน่อยครับ"

"รอสักครู่ นะคะ บีมจะไปเตรียมอุปกรณ์ก่อน" เธอบอกและผลุบหาย
เข้าไปทางหลังบ้านอย่างรวดเร็ว ปล่อยให้คนเป็นหวัดมองตามด้วยสีหน้า
ยิ้มๆ อย่างพึงพอใจ

ครู่ต่อมา หญิงสาวกลับมาพร้อมกับอุปกรณ์และน้ำมันหอมระเหยที่
มีคุณสมบัติช่วยบรรเทาอาการไข้หวัด เธอให้เขาเลือกกลิ่นที่ชอบ แล้ว
สาละวนจัดเตรียมอุปกรณ์ พลังบอกให้เขาถอดเสื้อออกโดยที่ไม่ยอม
ปรายตามมองสักแวบเดียว ปล่อยให้คนฟังลอบอมยิ้มอย่างซันๆ

"บีมจะประคบร้อนให้คุณก่อน" เธอบอกพลังจุ่มผ้าขนหนู
สีขาวสะอาดลงในอ่างน้ำร้อนที่หยดน้ำมันหอมฮิสซ็อบ บิดจนหมาดแล้วนำ
มาประคบบริเวณอกให้เขา "เดี๋ยวบีมจะเอายูคาลิปตัสนวดให้อีก แล้วเอา
กลับไปนวดที่บ้านด้วยนะคะ คืนนี้จะได้นอนดีจังมุก"

ชายหนุ่มกลืนยิ้มลอบมองแก้มแดงจัดของอีกฝ่ายอย่างมีความสุข
นึกถึงว่าเธอเงินจนตัวแดงขนาดนี้ แต่ยังไม่ปรับน้ำเสียงได้ราบเรียบและทำ
หน้าที่อย่างไม่ติดขัดแม้แต่น้อย

ในปีนั้น...ผู้ที่อวยพรวันเกิดให้กับบีมเป็นคนแรกไม่ใช่แม่ พี่ชาย หรือ
เพื่อนคนใดคนหนึ่งอย่างที่บีมคาดการณ์ไว้ แต่กลับเป็นอันนึ่งซึ่งโทรศัพท์มา
หาเธอทันทีที่เวลาล่วงเข้าสู่วันครบรอบวันเกิดของเธอ บีมปลื้มใจมาก

และคุยโทรศัพท์กับเขานานนับชั่วโมงทั้งที่เป็นเวลากลางคืน

แม่กับบุรพาโทรหาบีมด้วยเวลาไล่เลี่ยกัน คือประมาณแปดโมงเช้าตามเวลาในเมืองไทย เพราะบีมเกิดตอนแปดโมงเช้า แม่บอกว่าจะกลับมาเมืองไทยในอีกสามเดือนข้างหน้าและจะเอาของขวัญวันเกิดมาให้ด้วยตัวเอง ส่วนพี่ชายก็บอกว่าจะเอาของขวัญมาให้ตอนประมาณปลายปี หลังจากนั้นก็มีโทรศัพท์จากภัสสราซึ่งอยู่ในช่วงลาพักร้อนไปเที่ยวนิวซีแลนด์กับภานู

ตั้งแต่เริ่มรู้จักสนิทสนมกับอันน์ บีมรู้สึกว่ามันห่างเหินจากกลุ่มเพื่อนไปมาก แต่มันก็เป็นเรื่องช่วยไม่ได้ที่แต่ละคนต่างมีคนรักและหน้าที่การงานต้องรับผิดชอบทำให้ไม่มีเวลาดังสรรค์ด้วยกันเลย ถ้าเป็นก่อนหน้านี้อาจจะเป็นฝ่ายโทรหาเพื่อนเพื่อชวนไปเที่ยวดังที่เคยทำอยู่หลายครั้งเมื่อรู้สึกเหงา ซึ่งเพื่อนที่แสนดีก็มักเจียดเวลาจากภาระต่างๆ มาหาเธออยู่เสมอ แต่ตอนนี้...เธอไม่จำเป็นต้องทำแบบนั้นอีกแล้ว

อันน์บอกว่าจะมาหาเธอประมาณสองทุ่มกว่า เพราะวันนี้มีประชุมและงานเลี้ยงติดกัน แต่เขาจะปลีกตัวออกมาก่อนงานเลิกแน่นอน วันนี้บีมไปทำงานตามปกติ และรู้ว่าที่กรีนลีสปาจะต้องมีอะไรให้เธอประหลาดใจเหมือนกับปีที่ผ่านมา...

"วันนี้คุณอันน์จะแวะมาที่นี้รีเปล่าน่า"

บีมกลืนยิ้มเอาไว้ และหันไปหาระรินซึ่งมาทำงานเข้าผิดปกติ ทั้งที่วันนี้ระรินต้องเข้ากะบ่าย "วันแบบนี้ก็ต้องทำงานสิจ๊ะ ใครเขาจะมีเวลาว่างล่ะ"

ระรินหัวเราะคิก "ก็วันนี้ไม่ใช่วันธรรมดาทั่วไปนี่คะ เป็นวันเกิดของแฟนคุณอันน์เขาไม่ใช่หรือคะ"

บีมหน้าแดงเรื่อขึ้นมาทันที "บอกแล้วว่าไม่ใช่แฟน"

"อ้าว! วันนี้นี่วันเกิดคุณบีมหรือคะ" ระรินแกล้งถามด้วยสีหน้าตกใจ

"แฮปปีเบิรธเดย์คะคุณบีม" หลายเสียงกล่าวขึ้นพร้อมกันอย่างรื่นเริงพร้อมกับเค้กอันโตที่ 'น้ำฝน' เจ้าหน้าที่สปาเธอร่าพิสต์เป็นผู้ยกมา

การฉลองวันเกิดแบบเรียบง่ายและรวดเร็วเป็นไปเช่นเดียวกับปีที่ผ่าน
มา และมันก็ทำให้บีมปลื้มใจมากเหมือนเคย อีกทั้งในปีนี่ยังมีดอกไม้ช่อโต
ที่ถูกส่งมาจากอันน์ จึงทำให้บรรยากาศของวันเกิดเป็นไปอย่างชื่นบานมาก
ขึ้นไปอีก

ค่าวันนี้บ้านของบีมคึกคักเป็นพิเศษ ความรู้สึกเหงาๆ ที่เคยมียาม
อยู่ตามลำพังหายไปหมดสิ้น เพื่อนสนิทที่ยิ้มแย้มแจ่มใสมาร่วมงาน
วันเกิดทำให้บีมนึกดีใจที่ได้เกิดมาบนโลกใบนี้

ตลอดชีวิตที่ผ่านมาเธอรู้สึกว่าตัวเองช่างโชคดีและมีความสุขอย่าง
ล้นเหลือ การควบคุมดูแลจากคนในครอบครัวไม่เคยทำให้เธออึดอัด ในเมื่อ
เธอรู้สึกอยู่เสมอว่ามันเต็มไปด้วยความรักและปรารถนาดี ตอนทีพ่อ
เสียชีวิต เธอเสียใจและรู้สึกทรมานจนแทบหมดแรงลุกขึ้นมาใช้ชีวิตตาม
ปกติ แต่เมื่อพี่ชายมาคุยด้วยและบอกว่าแม่เป็นคนที่ยิ้มใจมากที่สุด ลูก
อย่างบีมกับนุรพามีหน้าที่ทำให้แม่ยิ้มมีความสุข บีมจึงพยายามทำทุกอย่าง
เพื่อให้แม่มีความสุข

ตอนอยู่ชั้นมัธยมปลายบีมเคยประสบอุบัติเหตุอย่างรุนแรงจนทำให้
เธอเรียนช้าไปหนึ่งปี เธอรู้สึกเสียใจที่ทำให้แม่เป็นทุกข์และต้องเห็นเหนื่อย
มากขึ้น แม้ว่าเพื่อนสนิทของเธอในตอนนั้น...ซึ่งทุกคนลงความเห็นว่าเขาเป็น
ต้นเหตุทำให้เธอบาดเจ็บ จะเป็นผู้ออกค่ารักษาพยาบาลทั้งหมดให้ก็ตาม

"บีม...เปิดของขวัญคุณอันน์ตอนนี้เลยสิ ใครๆ เขาก็อยากเห็นกันทั้งนั้น"
ลดาเอ่ยขึ้นหลังจากอันน์ปรากฏตัวและทำความรู้จักกับทุกคนเรียบร้อยแล้ว

บีมชำเลืองมองสีหน้าเจีรอรอยยิ้มบางๆ ของอันน์ด้วยหัวใจเต้นแรง
เธอกลัวว่าเขาจะลำบากใจ เพราะทุกคนพากันเข้าใจว่าเธอกับอันน์เป็น
คนรักกันไปเสียแล้ว อย่างไรก็ตาม...เธอก็รู้สึกดีใจที่อันน์เข้ากับเพื่อนๆ
ของเธอได้ดีพอสมควร ชิดชนกแอบสะกิดบีมเพื่อชมว่าอันน์ดูสุขภาพและไม่
ถือตัว

"เปิดเถอะจ๊ะ อันน์เขาก็คงอยากรู้แล้วละ ว่าบี้มจะชอบของขวัญของเขาหรือเปล่า" อังคณายิ้มกับหญิงสาวอย่างให้กำลังใจ

การที่พี่สาวของอันน์มีท่าทีชอบพอในตัวบี้มแบบนี้ ทุกคนในงานวันเกิดจึงพากันเข้าใจผิดไปใหญ่ว่าบี้มกับอันน์นั้นรักกันและญาติฝ่ายชายก็รับรู้ด้วยดี

หญิงสาวค่อยๆ เกาะห่อของขวัญสวยหรูของอันน์อย่างเบามือ กล่องกำมะหยี่สีสวยที่อยู่ภายใต้กระดาษห่อของขวัญทำให้บี้มใจเต้นแรงขึ้นอีกเมื่อเธอพอจะเดาออกว่าข้างในคืออะไร

เครื่องประดับเข้าชุดอันประกอบด้วยตุ้มหูทองคำขาวประดับเพชรและสร้อยคอทองคำขาวห้อยจี๋เพชรที่ส่องประกายวาววับเมื่อบี้มเปิดกล่องออก ทำให้ทุกคนทำเสียงตื่นตื่นและชื่นชมกันถ้วนหน้า บี้มมองของขวัญจากอันน์ด้วยสีหน้าลังเลระคนหนักใจ เธอไม่แน่ใจว่าสมควรรับของแบบนี้จากเขาหรือไม่ แล้วเธอก็รีบปิดกล่องเพื่อเปลี่ยนหัวข้อสนทนาเมื่อมีเสียงเสนอขึ้นมาว่าให้อันน์ลองสวมให้เธอ

อังคณาเป็นแขกคนแรกที่ขอตัวกลับเพราะต้องพายุคิไปนอน เพื่อนๆ ของบี้มซึ่งเคยอยู่กันดึกกว่านี้ก็พากันขอตัวกลับเร็วผิดปกติ จนบี้มรู้สึกกระดากเมื่อสบตากับอันน์ เขาต้องรู้แน่ๆ ว่าทุกคนจงใจเปิดโอกาสให้บี้มกับเขาอยู่ด้วยกันตามลำพัง

"เหมือนนัดทานข้าวกันธรรมดาๆ เลยนะคะ แถมยังเล็กเร็วด้วย" บี้มชวนเขาคุยขณะล้างจาน

อันน์ช่วยเธออย่างขะมักเขม้นทั้งที่บี้มบอกว่าเธอทำเองได้ แต่หญิงสาวรู้สึกปลื้มและดีใจนิดๆ เมื่อเห็นสีหน้าท่าทางของเขาในเวลานี้

"งานแบบนี้น่ารักดีออก ไม่วุ่นวาย และไม่ซีซีเมาได้" ชายหนุ่มคว่ำจานไว้บนชั้นใกล้ๆ อ่างล้างจาน และหันมายิ้มกับเธออย่างอ่อนโยน

"คุณให้ของแพงๆ กับบี้มอีกแล้วนะคะ คราวนี้บี้มคงไม่กล้ารับไว้หรอกค่ะ แต่ตุ้มหูข้างเดียวก็น่าพอใจแยะแล้ว" บี้มเอ่ยกับเขาหลังจากเก็บ

กวาดบ้านเรียบร้อย

อันนมองเธอดูๆ "พูดแบบนี้ผมเสียใจนะ ผมใช้เวลาเกือบทั้งวันกว่าจะเลือกชิ้นที่คิดว่าเหมาะกับบีมได้"

หญิงสาวยิ้มเจื่อน "ไม่ใช่ว่าไม่ชอบนะคะ แต่ว่าของแพงแบบนี้เอามาให้กันง่าย ๆ คงไม่ดี"

"ผมไม่ได้ให้ใครง่าย ๆ ซักหน่อย วันนี้เป็นวันเกิดของบีม ปีหนึ่งมีแค่ครั้งเดียว ผมคิดว่ามันดีที่สุดในแล้ว"

"แต่ว่าบีม..."

อันนส่ายหน้าเป็นเชิงปฏิเสธที่จะฟังคำคัดค้านของเธอ "ถ้าบีมไม่ยินดีรับไว้ ผมจะเสียใจมาก แต่ถ้าเป็นเพราะเกรงใจก็ช่วยนวดให้ผมเป็นการตอบแทนได้ไหมครับ วันนี้ผมเหนื่อยมาทั้งวัน แถมยังช่วยบีมทำงานอีกเป็นชั่วโมงเลย"

บีมกะพริบตามองเขาอย่างงงๆ "นวดหรือคะ"

อันนยิ้มสดใส "ครับ...ผมรู้ว่าผู้จัดการสปาอย่างบีมต้องนวดเก่งแน่ๆ เลย"

บีมยิ้มเงินแล้วพยักหน้ารับอย่างเต็มใจ "ก็ได้ค่ะ งั้นบีมจะนวดน้ำมันให้คุณอันนเป็นการตอบแทน"

หญิงสาวให้เขาทดลองดมกลิ่นสัมผัส เมื่อเขาบอกว่าชอบ เธอจึงให้น้ำมันนวดที่ใส่น้ำมันหอมระเหยสัมผัส ละลายกับน้ำมันตัวพาเพื่อใช้นวดบรรเทาอาการปวดกล้ามเนื้อให้เขา

บีมเคยนวดให้ลูกค้าหลายครั้ง ตอนที่สปาเธอรพีสต์กลางวันหรือคนไม่พอในวันที่ถูกค้ำมากผิดปกติ แต่ก็ไม่เคยนวดให้ลูกค้าผู้ชาย...นอกจากตอนที่อันนเป็นหวัดเมื่อคราวก่อน การสัมผัสร่างกายของชายหนุ่มในขณะนั้นก็ทำให้เธอตื่นเต้นจนแทบหมดแรงเช่นเดียวกับคราวที่แล้ว...

"บีมเพิ่งเริ่มใช้น้ำมันหอมกลิ่นสัมผัสได้ไม่กี่วันคะ ระยะนี้ชอบทานสัมผัสมากก็เลยอยากใช้กลิ่นสัมผัสด้วย" เธอชวนคุยเพื่อผ่อนคลายความตื่นเต้นของตัวเอง "รู้สึกดีจังเลย ดีกว่านวดแก้หวัดคราวที่แล้วเสียอีก" ชายหนุ่มเพิ่มพ้ำ

เบาๆ "ถ้าผมไปที่สปาแล้วให้บีมินวดจะได้รีเพล่า"

"ถ้าคนไม่เยอะจนเจ้าหน้าที่ไม่พอก็คงไม่ได้หรอกค่ะ เงินแยءเลย"

อันน์หัวเราะเบาๆ รู้สึกห้วนไหวไปกับน้ำเสียงละมุนที่พูดอยู่ใกล้ๆ อีกทั้งมือบางที่เคล้าคลึงลูบไล้ต้นคอและไหล่เขาอย่างนุ่มนวลนั้น "เอาไว้ผมจะเกณฑ์คนไปทำทรีตเมนต์ที่สปาของบีมให้เกินจำนวนเจ้าหน้าที่ สัญญานะว่าบีมจะเป็นคนดูแลผมเอง"

"ขอบีมคิดดูก่อนนะค่ะ" บีมตอบเขาเสียงเรียบเฉยทั้งที่แก้มแดงช้ำน

อันน์ถอนหายใจยาวๆ อย่างชัดเจน แต่ก็รู้สึกผ่อนคลายกับสัมผัสและกลิ่นหอมหวานอบอุ่นจากน้ำมันหอมระเหยจนแทบหลับไหลไปกับการบำบัดของเธอ

หลังจากการปรนนิบัติชั้นยอดโดยผู้จัดการสปาคนเก่ง อันน์สวมเสื้อแล้วหยิบกล่องเครื่องประดับสวยหรูซึ่งเป็นของขวัญจากเขาขึ้นมา และมองคนที่นั่งตรงข้ามด้วยรอยยิ้มเยิ้มเสน่ห์

"ลองสวมดูหน่อยนะ ผมอยากเห็น"

บีมมองเขาอย่างกระดากอายแต่พยักหน้ารับอย่างว่าง่าย ก่อนจะลุกไปนั่งข้างๆ เขาโดยดี แม้ว่าเสื้อคอเบีงของเธอจะค่อนข้างขาดไหล่กว้างจนทำให้รู้สึกประหม่า

อันน์มองต้นคอและไหล่ขาวนวลเนียนของเธอด้วยหัวใจเต้นแรงผิตปกติ กรุ่นกลิ่นหอมจากกายของเธอทำให้เขารู้สึกราวกับขาดการควบคุม พวงผมหนาที่ถูกรวบเป็นหางม้านั้นทำให้เขานึกอยากสัมผัสและลูบไล้เล่น เขายอมรับมานานแล้วว่าบราลีทำให้เขาห้วนไหวยิ่งกว่าหญิงสาวคนใดที่เคยรู้จัก

สร้อยคอเย็นๆ และนิ้วอุ่นๆ ที่สัมผัสกับผิวทำให้บีมขมุกและประหม่ายิ่งขึ้น เธอรู้สึกว่าเขายังอิงกับการสวมสร้อยคอให้เธอนานเกินไป แต่เธอกลับไม่อยากจะทักท้วงใดๆ

"ตุ้มหูเก็บไว้ก่อนก็ได้ ที่คุณสวมอยู่ก็เข้ากับจี้พอดีแล้ว"

บีมพึมพำขอบคุณเขาเบาๆ ทั้งที่ใจเต้นแรงด้วยความตื่นเต้นแปลกๆ ขณะขยับหันมาหาเขาเมื่อสวมสร้อยเรียบร้อย อันหนึ่งยังอยู่ใกล้เธอจนรับรู้ถึงไออุ่นซึ่งกันและกัน ทำเอาหญิงสาวหายใจติดขัด

"สวยจัง" ชายหนุ่มกล่าวเบาๆ และใช้นิ้วดันคางของเธอเพื่อบังคับอีกฝ่ายให้สบตาเขาตรงๆ

บีมแทบลั่นหายใจเมื่อใบหน้าคมคายของเขาแวบเข้ามาหาอย่างรวดเร็วแต่หนุ่มนวล ริมฝีปากได้รูปที่สัมผัสกับเธออย่างทะนุถนอมทำให้หญิงสาวลืมหูลืมตาเข้ามาหาเขาอย่างเต็มใจ ฝ่ามือใหญ่แข็งแรงที่โอบประคองแผ่นหลังบอบบางทำให้เธอรู้สึกอบอุ่นอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน ช่วยไม่ได้จริงๆ ที่เธอตื่นเต้นกับสัมผัสแปลกใหม่ซึ่งไม่เคยพานพบและผลอรวมมือกับเขาด้วยความยินยอมพร้อมใจ

"ผมรักบีม"

คำบอกรักหวานหูที่ออกมาจากปากของเขาทันทีที่ถอนริมฝีปากจากเธอ ทำให้หญิงสาวดีใจและล่องลอยจนไม่อาจควบคุมความรู้สึกได้อีกต่อไป เธอเงงเงงและสับสน แต่รู้สึกชัดเจนถึงความอบอุ่นอ่อนหวานที่แผ่ซ่านไปทั่วร่างและรอบตัว

"บีมรักผมบ้างไหม"

เธอสบตาเขาและหลุบลงอย่างเขินอาย "ค่ะ...บีมรักคุณ"

บทที่ 3

กลิ่นหอมกับความรู้สึกที่แตกต่าง

ทุกอย่างที่เกิดขึ้นนั้นรวดเร็วราวกับความฝัน ผู้หญิงที่ไม่เคยประมาทกับชีวิตและไม่ค่อยได้พบกับความผิดหวังอย่างเธอ ได้มอบความรักและความไว้วางใจทั้งหมดให้กับผู้ชายที่รู้จักกันมาเพียงไม่กี่เดือน...อย่างเขาไปเสียแล้ว

ในเมื่อเขารักเธอและเธอก็รักเขา บีมจึงไม่คิดว่าความสัมพันธ์อันลึกซึ้งที่เกิดขึ้นนั้นคือความผิดพลาด ถึงแม้ว่ามันจะเกิดขึ้นแบบไม่ทันได้ตั้งตัว แต่เธอก็เชื่อว่าเป็นเพราะเธอกับเขานั้นมีแรงดึงดูดบางอย่างที่ไม่อาจต้านทานได้โดยง่าย ตั้งแต่แรกที่พบกัน เธอก็รู้สึกคุ้นหน้าเขาอย่างประหลาด ทั้งที่แน่ใจว่าไม่เคยเห็นเขามาก่อนไม่ว่าจากภาพถ่ายหรือตัวจริง เคยได้ยินเพียงแค่ชื่อเท่านั้น...

อาจเป็นเพราะเคยพบกันมาแต่ชาติปางก่อนก็ได้กระมัง ถ้าเธอกับเขาเป็นเนื้อคู่กันจริงๆ ก็อาจเคยรักกันมาเมื่อชาติที่แล้วก็เป็นได้ บีมคิดแล้วยิ้มคนเดียวอย่างมีความสุข กระทั่งเวลานี้...สัมผัสของเขาในคำคืนที่ผ่านมายังคงทำให้เธอใจเต้นระทึกและหวั่นไหวอย่างรุนแรง ทั้งที่เขายังคงหลับสนิทอยู่บนเตียงของเธอ...

หญิงสาวรีบหลับตาลงทันทีเมื่ออันธขยับตัวและทำท่าคล้ายรู้สึกตัวตื่นแล้ว ริมฝีปากของเธอสัมผัสกับหน้าผากของเธออย่างแผ่วเบาและเต็มไปด้วยความอ่อนโยน เธอรู้สึกถึงความร้อนผ่าวที่แผ่ซ่านจากใบหน้าไปถึง

ไปหูและลำคออย่างรวดเร็ว เธอค่อยๆ ลืมตามองเขา เมื่อแน่ใจว่าตัวเองคงหน้าแดงจนเขาผิดสังเกตแล้ว

สายตาของเขาดูแปลกๆ เมื่อมองสบกับเธอ ก่อนจะยิ้มอย่างอ่อนโยนจนเธอรู้สึกอับอายอย่างประหลาด

"ไปภูเก็ตกับผมนะ วันนี้ผมต้องไปทำงานที่ภูเก็ต"

หญิงสาวย่นคิ้วมองสบตาเขา "บีมต้องทำงานนี้คะ เมื่อวานก็กลับเร็วด้วย"

อันธพาลหายใจ "แต่ผมไปหลายวันนะครับ ถ้าบีมไม่ไปด้วยเราก็ไม่ได้เจอกันเกือบอาทิตย์เลย"

"ไม่ได้หรอกคะ บีมหึ่งสปาไม่ได้ แล้วอีกอย่าง บีมจะไปกับคุณในฐานะอะไรละคะ"

ชายหนุ่มอึ้งไปเล็กน้อยก่อนจะยิ้มออกมา "งั้นผมจะรีบกลับไปให้เร็วที่สุดก็แล้วกัน" เขาบอกและรีบเธอเข้ามาแนบชิดอย่างนุ่มนวล

หญิงสาวไม่คิดจะชินตัวไว้ เธอยอมตามใจเขาอย่างไม่มีเงื่อนไข และยอมรับในใจโดยคิดว่าเธอต้องการตามใจตัวเองด้วย เธอรู้สึกเขินๆ เมื่อคิดเอาเองว่าอันธพาลคือของขวัญวันเกิดชิ้นสำคัญของเธอในปีนั้น...บีมมั่นใจว่าสัญญาศตวรรษของเธอนั้นถูกต้อง อันธพาลเป็นเนื้อคู่ของเธออย่างที่หมอบุญเคยทำนายเอาไว้แน่นอน หญิงสาวมีความสุขและรู้สึกอับอายภายในใจอย่างประหลาด เมื่อเธอกับเขาได้ผูกพันกันอย่างลึกซึ้งเช่นนี้...

ความรักทำให้ผู้หญิงสวยขึ้น...เป็นคำกล่าวที่จริงเสมอ หญิงสาวดีใจและปลื้มทุกครั้งที่มีคนชมว่าเธอสวย ดุติ และน่ารักขึ้นจากแต่ก่อน แม้แต่คนที่ไม่รู้ว่เธอกำลังมีความรักก็ยังชมเธออยู่บ่อยๆ

อันธพาลไปทำงานที่ภูเก็ตหนึ่งอาทิตย์ และพอลกลับมาได้สองวันก็มีประชุมผู้บริหารที่พ่หย่าต่ออีก หลังจากนั้นเขาก็งานยุ่งตลอด อีกทั้งยังต้องไปต่างจังหวัดไม่กี่ต่างประเทศอยู่เสมอ วันวาเลนไทน์แรกระหว่าง

ทั้งคู่อิงทำได้เพียงการติดต่อกันทางโทรศัพท์เท่านั้น และอันนี่ได้ส่งดอกไม้
ช่อใหญ่มาให้เธอที่กรีนลีสสปาด้วย เพียงแค่เสียงของเขาทางโทรศัพท์ก็ทำให้
เธอมีความสุขและเต็มใจที่จะรอเขาอยู่เงียบๆ โดยไม่คิดจะเป็นฝ่ายไปหา
เขาเองอย่างที่ภายในใจร่ำร้อง

"ดูพี่อึ้งผอมไป งานยุ่งมากหรือคะ"

อังคณาเงยหน้าจากคอมพิวเตอร์กระเป่าหัวและยิ้มกับอีกฝ่ายอย่าง
สดใส

"ก็ไม่เชิงหรอกจ้ะ แต่ช่วงนี้มีอารมณ์อยากทำงานมากเป็นพิเศษ คง
เป็นผลมาจากสปาของบีมนี้แหละที่ทำให้พี่สมองแล่น ก็เลยไม่ค่อยมีเวลา
ทานข้าวเท่าไร"

อังคณามานั่งเขียนหนังสือที่กรีนลีสสปาบ่อยๆ ประมาณครึ่งละสอง
สามชั่วโมง โดยใช้มุมสงบในสวนอันร่มรื่นบริเวณส่วนบริการลูกค้าซึ่งมี
ศาลานวดอยู่ใกล้ๆ ด้วย แต่มีไม้พุ่มหนาๆ บังตาไว้เพื่อความเป็นส่วนตัว
อังคณายังคงใช้บริการทรีตเมนต์ของสพาท่อเนื่องจนคุ้นเคยกับ
เจ้าหน้าที่ทั้งหลายเป็นอย่างดี

"อันนี่เขากลับมาตั้งแต่เมื่อวานแล้วนี่นา เจอกันรึยังจ๊ะ"

"ยังคะ สงสัยยังงานยุ่งอยู่ ก็เลยนัดทานข้าวกันเย็นพรุ่งนี้"

อังคณาทำสีหน้ารับรู้ "เอาไว้แวะไปที่บ้านบ้างสิจ๊ะ ช่วงนี้ที่บ้านเงียบๆ
ไม่ค่อยมีคนอยู่ ส่วนใหญ่พี่กับยูคิจจะอยู่เฝ้าบ้านด้วยกัน คุณพ่อคุณแม่ก็ไม่
ค่อยว่าง"

อันนี่ไม่เคยชวนเธอไปที่บ้านของเขาเลยสักครั้ง ไม่เคยเอ่ยถึงเรื่อง
ครอบครัวและการแต่งงานระหว่างเธอกับเขา ซึ่งหญิงสาวหวังอยู่ในใจ
ตลอดเวลาว่ามันต้องมาถึงในไม่ช้านี้แน่นอน

บีมยังไม่เคยเอ่ยถึงเรื่องเกี่ยวกับอันนี่ให้ใครฟัง นอกจากเพื่อนสนิทที่
ได้พบเขาเมื่อวันเกิดของเธอที่ผ่านมา ยกเว้นภัสสร้าที่ยังไม่เคยเจอเขาเลย
บีมยังรู้สึกขัดเคืองที่จะบอกเล่าเรื่องราวของอันนี่กับเธอให้ใครๆ รับรู้ โดย

เฉพาะอย่างยิ่งเธอกับเขามีสัมพันธ์กันลึกซึ้งอย่างนี้ เธอกลับว่าสีหน้าของเธอจะแสดงออกให้ใครๆ จับสังเกตได้

แม้ว่าเธอจะไม่คิดว่ามันเป็นความผิด เพราะเธอกับเขาต่างก็เป็นผู้ใหญ่แล้ว แต่เธอยอมรับว่าเป็นกังวลกับเรื่องนี้อยู่ไม่น้อย เนื่องจากเธอกำลังรู้สึกว้าว...ความสัมพันธ์ของเธอกับเขาก้าวหน้ารวดเร็วเกินไป

"ภาณู"

ชายหนุ่มหันมาตามเสียงทักจากด้านหลัง และยิ้มให้หญิงสาวอย่างมีไมตรี "ไม่เจตตั้งนาน สบายดีหรือครับ"

บีมยิ้มพลางพยักหน้าตอบ "มาคนเดียวหรือ แล้วแพ้ทะเลอะ"

"ไปเข้าห้องน้ำ นั่นไง มาโน่นแล้ว" ภาณูบอก

"บีม" เสียงหวานใสเรียกชื่อเธออย่างยินดี บีมหันไปหาเจ้าของเสียงแล้วทักทายด้วยความดีใจ

บีมแนะนำให้ภัสสรและภาณูรู้จักกับอันน้อย่างชัดเจนเล็กน้อย อาจเป็นเพราะระยะนี้มีมเอาแต่คิดถึงอันนและใช้เวลากับเขามากกว่าเพื่อนๆ ทำให้เธอกับภัสสรไม่ได้เจอกันเลยนอกจากคุยกันทางโทรศัพท์ หลังภัสสรกลับจากนิวซีแลนด์ก็เจอกันแค่ครั้งเดียวตอนที่ภัสสรเอาของฝากซึ่งเป็นของขวัญวันเกิดสำหรับบีมมาให้ที่บ้าน และบีมยังรู้สึกกระดากที่จะเล่าเรื่องอันนให้ภัสสรฟังจึงไม่ยอมปริปากออกไป

ตอนนี้บีมก็ไม่กล้าแนะนำว่าอันนเป็นคนรัก จึงแนะนำแค่ชื่อเฉยๆ แต่ก็รู้ว่าภัสสรกับภาณูต้องเข้าใจว่าอันนเป็นแฟนเธอแน่ๆ บีมรู้สึกเป็นห่วงความรู้สึกของภัสสร กลัวว่าภัสสรจะโกรธและน้อยใจว่าบีมปิดบังโดยไม่ยอมยิ้มให้ภัสสรฟังแม้แต่น้อย ทั้งที่ภัสสรสนิทกับบีมที่สุดในบรรดาเพื่อนๆ ยิ่งเห็นว่าภัสสรดูอึ้งไป เธอก็ยังไม่สบายใจ

"แล้วบีมจะโทรหานะจ๊ะ" บีมสะกิดบอกภัสสรก่อนจะลาจากกัน

อันน์ชอบชมภาพยนตร์เอามากๆ แต่หลังจากเรียนจบก็หาโอกาสมาโรงภาพยนตร์ได้ยาก ส่วนใหญ่ต้องอาศัยดูจากโฮมเธียเตอร์ที่บ้านแทน เขาอกกับบีมีว่านานแล้วที่ไม่ได้มีนัดเดทแบบเด็กวัยรุ่นอย่างนี้ บีมีหัวเราะขึ้นๆ และไม่กล้าบอกเขาว่าเธอเองคงยิ่งกว่าเขาเสียอีก

หลังออกจากโรงภาพยนตร์ อันน์พาเธอไปทานอาหารที่ร้านใกล้ๆ ห้างสรรพสินค้า แต่อันน์มีสายโทรเข้าบ่อยๆ จนบีมีรู้สึกเหนื่อยแทน เพราะท่าทางเขาคงงานยุ่งตลอดเวลา แคเปิดโทรศัพท์ดูหนังสองชั่วโมงก็ทำให้ผู้คนที่หลังโทรเข้าทันทีที่เปิดเครื่องหลังออกจากโรง

"สวัสดีค่ะอันน์"

เสียงทักนั้นทำให้บีมีและอันน์หันไปมอง

"มาดินเนอร์กับแฟนหรือคะ" หญิงสาวเอ่ยถามด้วยสีหน้ายิ้มหวาน ปรายตามองบีมีด้วยท่าทางเป็นมิตร บีมียิ้มตอบด้วยสีหน้าชื่นชมกับความสวยโดดเด่นของอีกฝ่าย เธอจำได้ว่าผู้หญิงคนนี่คือ 'จิล แครร์รอลล์' นางแบบมีชื่อคนหนึ่ง

"ครับ แล้วจิลลีล่ะ"

"มากับเพื่อนค่ะ"

อันน์แนะนำให้สองสาวรู้จักกัน ก่อนที่จิลจะขอตัว

"สวยจังเลยนะคะ เพิ่งเคยเห็นตัวจริง น่ารักจัง"

อันน์เลิกยิ้มแล้วยิ้มเจื่อน "เธอครับ แต่ผมว่าคำวน่ารักคงไม่เหมาะกับจิลลีเท่าไร"

บีมีหัวหน้าสงสัย แต่อันน์พาเธอเข้าสู่หัวข้อสนทนาอื่นเสียก่อนที่เธอจะถามเขาออกไป

อันน์ไปส่งบีมีที่บ้านตอนสามทุ่มกว่า หญิงสาวรู้สึกปั่นป่วนจนฟังชาน เพราะคิดว่าเธอกับอันน์อาจจะต้องมีอะไรกันเป็นครั้งที่สองในคืนนี้...แม้เธอจะพยายามเตือนตัวเองว่าอย่าคิดถึงเรื่องแบบนั้น แต่เธอก็ยังรู้สึกตื่นตันทันกับมันเป็นอย่างมาก

"พรุ่งนี้ผมมีงานแต่เช้า คงต้องรีบกลับก่อน" ชายหนุ่มกล่าวกับเธอและ
กระแอมเบาๆ ด้วยท่าทางอีกอึกเล็กน้อย หลังจากจุ่มพิตริมฝีปากนูนนุ่มละมุน
ของอีกฝ่ายอย่างแผ่วเบา

บีมกะพริบตามองเขาอย่างซัดเขินแต่ก็อดรู้สึกแปลกใจไม่ได้ "คะ...
ขั้บรดี ๆ นะคะ" เธอบอกเขาตามที่คิดว่าสมควร แม้จะรู้สึกผิดหวังอย่าง
บอกไม่ถูก

"ไม่โกรธผมนะ" อันนเซยคางเธอเพื่อมองสบตากัน

บีมยิ้มบางๆ และส่ายหน้า "จะโกรธทำไมล่ะคะ"

"วันมะริ่นผมจะมาหาบีมที่บ้าน" ชายหนุ่มบอกกับเธอด้วยน้ำเสียง
อ่อนโยน ก่อนจะล้วงบางอย่างจากกระเป๋าแจ็คเก็ตตัวใหญ่ของเขา
"แฮปปี้วาเลนไทน์ย้อนหลังครับ"

บีมเห็นว่ามองกล่องของขวัญในมือของเขาอย่างงงๆ "ตอนวาเลนไทน์
คุณส่งดอกไม้มาให้บีมแล้วนี่คะ"

"นั่นเป็นเพราะผมมาเจอบีมไม่ได้ จริงๆ แล้วของขวัญที่ผมเลือกเอง
คือชิ้นนี้" เขาบอกด้วยรอยยิ้มอบอุ่น

"ถ้าอย่างนั้นรอบีมเดี๋ยวนะคะ" หญิงสาวบอกและลุดไปหยิบกล่อง
ของขวัญที่เธอเตรียมไว้ให้เขาสำหรับวาเลนไทน์ที่ผ่านมา แต่ก็ต้องเก้อเพราะ
เขาไม่อยู่กรุงเทพฯ "แฮปปี้วาเลนไทน์เหมือนกันคะ...เป็นช็อกโกแลตที่บีม
ทำเอง อร่อยมากเลย" เธอชมตัวเองด้วยสีหน้ายิ้มๆ "บีมใส่ตุ้ยเอ็นไว้เมื่งั้นก็
อาจจะเสียไปแล้ว คิดว่าจะไม่ได้ให้คุณแล้วเสียอีก"

อันนรับไปด้วยท่าทางดีใจ ก่อนจะรั้งหญิงสาวเข้ามาหาเพื่อดูดีม
ความหอมหวานจากริมฝีปากคู่สวยของเธอที่เขาหลงใหลจนเริ่มไม่เข้าใจ
ตัวเอง

"ผมคงต้องรีบกลับ ไม่อย่างนั้นคงผืนใจเดินออกไปไม่ได้แน่ๆ" เขา
กระซิบเสียงแผ่วอยู่ชั้ตริมฝีปากอวบอิมของหญิงสาว ก่อนผละออกจากร่าง
ละมุนของเธออย่างตัดใจ

บีมเดินออกไปส่งเขาและมองตามด้วยสายตาวาววอร์นลึกลับซึ่ง แต่เธอไม่กล้าพอที่จะรั้งเขาไว้ บางทีเขาอาจต้องการให้เกียรติเธอและไม่อยากเอาเปรียบเธอมากเกินไปกว่านี้ แม้ว่าเธอจะล่วงเกินเธอไปแล้ว...แต่ก็ไม่อยากให้เป็นการกระทำแบบเลยตามเลย ถ้าไม่เป็นการคิดเข้าข้างตัวเองเกินไป บีมก็อยากจะแน่ใจว่า...จากสายตาของเธอนั้น ชายหนุ่มพยายามหักห้ามใจตัวเองที่จะไม่ล่วงเกินเธออีก เขาคงต้องการทะนุถนอมเธอและแต่งงานกับเธอให้เรียบร้อยก่อน

บีมเปิดกล่องของขวัญจากอันน์ด้วยความตื่นเต้น แต่เมื่อพบว่าภายในคือนาฬิกาข้อมือฝังเพชรราคาสูงลิบลิว ไม่ใช่ช็อกโกแลตวาเลนไทน์อย่างที่เธอคิด เธอกลับรู้สึกหายใจติดขัดอย่างไรพิกล เธอยกนิ้วคลำสร้อยคอทองคำขาวและจีเพชรที่สวมอยู่ แล้วก็ตรึมฝิปากด้วยความอึดอัดในใจอย่างประหลาด เธอกับเขารู้จักกันเพียงไม่นาน แต่เธอกลับได้รับของมีค่าจากเขาหลายชิ้นจนดูคล้ายกับว่ามันมากเกินไป หญิงสาวรู้สึกสะท้อนใจเมื่อนึกถึงพรหมจรรย์ซึ่งเธอได้มอบให้เขา...เธอพยายามจะไม่คิดฟุ้งซ่านว่ามันคือสิ่งแลกเปลี่ยนระหว่างกัน...

และหลังจากวันนั้นบีมก็ไม่ได้พบกับอันน์อีกเลย แต่เวลาที่คุยโทรศัพท์กันเธอก็พยายามพูดถึงเรื่องนาฬิกาที่ได้รับเป็นของขวัญวาเลนไทน์จากเขา เธออยากคืนมันให้เขาไปเพราะรู้สึกไม่สบายใจที่จะรับเอาไว้ แต่อันน์ก็เลี้ยงที่จะคุยเรื่องนั้นทุกครั้งไป

"บีมไม่ได้อยากได้อะไรจากคุณเลยนะคะ บีมแค่อยากเจอคุณบ่อยๆ แต่ในเมื่อคุณมีงานยุ่งบีมก็เข้าใจดี ไม่จำเป็นต้องให้ของขวัญกับบีมเลยซักนิด"

"ผมให้บีมเพราะผมรักบีม ไม่ได้อยากทดแทนอะไรนี่นา อย่าคิดมากเลยนะครับ แล้วพรุ่งนี้เย็นผมจะรับไปทานข้าว"

คำพูดของเขาไม่ได้ทำให้เธอรู้สึกสบายใจมากนัก อาจเป็นเพราะเธอยังค้างคาใจกับการที่เขาไม่ยอมมีอะไรกับเธอเป็นครั้งที่สอง แม้เธอจะ

พยายามคิดว่าเขาต้องการทะนุถนอมเธอ แต่เขาก็ไม่ยอมเอ่ยถึงเรื่องแต่งงาน ออกมาสักที หลายครั้งที่เธออดคิดไม่ได้ว่า...หากเธอยังไม่เคยมีสัมพันธ์ ลึกซึ้งกับเขา ความรักของเธอกับเขาจะเป็นไปในรูปแบบใด จะแตกต่างกับ ตอนนี้นี่มากน้อยแค่ไหน

บีมมองลดาอย่างสงสัยเพราะสีหน้าและท่าทางแปลกๆ ของอีกฝ่าย ลดานัดเธอมาพบที่ร้านเบเกอรี่บรรยากาศดีแห่งหนึ่ง และไม่ยอมบอกอะไร เลยนอกจาก...มีเรื่องจะคุยด้วย หลังจากอันนิโตร์ศัพท์มายกเลิกนัดดูหนัง กับเธอในค่ำนี้ เธอจึงตกลงรับปากทันทีที่ลดาโทรมาหา

"ท่าทางลดาเครียดจังเลย บีมชักตื่นเต้นแล้วนะ" บีมกล่าวและมอง เพื่อนด้วยสีหน้าแหงๆ

ลดาถลีนน้ำลายและยกแก้วชาจีนขึ้นจิบ ก่อนกระแอมกระไอเบาๆ ในลำคอด้วยท่าทางอึดอัดเล็กน้อย "ขอโทษนะจ๊ะ ที่อยู่ๆ ก็นัดบีมออกมา เรามีเรื่องสำคัญจะคุยกับบีมจริงๆ"

บีมเลิกคิ้วยิ้มๆ "ถ้าจะแจกการ์ดแต่งงานก็ไม่ต้องเกรงใจเลยนะ บีมเลิกอิจฉาที่เพื่อนมีความสุขแล้วละ"

ลดายิ้มเจื่อน "เปล่าหรอกจ้ะ ไม่ใช่เรื่องนั้น เรายังไม่แต่งงานหรอก เราแค่มีคนที่อยากให้บีมรู้จัก แต่ต้องรอซักครู่ เดี่ยวเขาจะมาหาเราที่นี่"

บีมหยิบพายชิ้นเล็กๆ ในจานมาใส่ปาก แล้วมองลดาอย่างพิจารณา "วันนี้ลดาดูแปลกจังเลย จริงๆ นะ ดูนี่สิบลมคมในขอบกล"

ต่างคนต่างเงียบไปครู่ใหญ่ ในขณะที่บีมกำลังอยู่ในความสงสัย แต่ลดานั้นเต็มไปด้วยความกังวล

"บีม...เห็นคนที่ฝั่งตรงข้ามนั้นรีเปล่า"

บีมขมวดคิ้วแล้วเงยหน้าจากนิตยสารบนโต๊ะเพื่อหันหน้ามองผ่าน กระจกร้านเบเกอรี่ไปยังห้องเสื้อหรือบนฝั่งตรงข้ามของถนน...เธอตกตะลึง จ้องมองคู่หนุ่มสาวที่เดินควงกันออกจากห้องเสื้อมาที่รถคันหรูซึ่งจอดอยู่

ด้านหน้า นอกจากทำที่สนิทสนมเกินกว่าจะเป็นคนรู้จักกันธรรมดาแล้ว ชายหนุ่มยังหันไปสัมผัสริมฝีปากกับหญิงสาวผู้นั้นด้วยกิริยารักใคร่อย่างไม่เกรงสายตาผู้คน ก่อนจะเปิดประตูรถให้เจ้าหล่อนขึ้นไปนั่ง แล้วเขาก็เดินอ้อมมาขึ้นรถเพื่อขับออกไปช้าๆ

มี่อุ่นๆ ของเพื่อนสนิทที่เอื้อมมาเกาะกุมมือเย็นเฉียบของเธอที่วางบนโต๊ะ ทำให้หญิงสาวรู้สึกตัวและหันกลับมาด้วยอาการใจลอย

"ใจเย็นๆ นะบี๋ม"

"เขา...บี๋มลงไปหมดแล้ว" น้ำเสียงแห้งผากหลุดออกมาจากริมฝีปากของเธอด้วยความสะเทือนใจ นอกจากเขาจะโกหกว่ามึนงานด่วนจนต้องเลื่อนนัดกับเธอแล้ว เขายังทำให้เธอหลงเข้าใจผิดมาตลอดว่าเธอเป็นคนที่รักเพียงคนเดียวของเขา

"เราไม่รู้จะบอกกับบี๋มยังไง ก็เลยอยากให้มีมาเห็นกับตาตัวเอง"

คำพูดของลดาทำให้บี๋มพอจะเข้าใจได้ว่าลดาารู้เรื่องของอันน์เป็นอย่างดี และลำบากใจที่จะบอกความจริงทั้งหมดให้บี๋มรับรู้ ซึ่งนั่นก็หมายความว่า...อันน์และหญิงสาวที่เธอเห็นเมื่อครู่มีอะไรกันลึกซึ้งเกินธรรมดา และคงไม่ใช่เรื่องเข้าใจผิดอย่างแน่นอน

ลดาปล่อยให้บี๋มนั่งทำใจเงียบๆ ครู่หนึ่ง ก่อนที่ผู้หญิงคนหนึ่งจะมานั่งร่วมโต๊ะกับทั้งสองคนด้วยสีหน้าอึดอัดใจไม่ต่างจากลดานัก ผู้หญิงคนนี้คือ 'นยนา' พี่สาวของ 'วิชาณ' คนรักของลดา นยนาเป็นดีไซเนอร์มีชื่อเสียงและเป็นเจ้าของ 'ห้องเสื้อนยนา' ซึ่งอยู่ตรงข้ามกับร้านเบเกอรี่แห่งนี้นั่นเอง

ผู้หญิงที่อันน์คงออกไปเมื่อครู่ก็คือ 'โคภิตา' ลูกสาวนักการเมืองคนหนึ่งซึ่งเป็นคู่ควงคนปัจจุบันของอันน์ โคภิตากลับจากอังกฤษเมื่อต้นปีที่ผ่านมา เธอเป็นลูกค้าประจำของนยนามาตั้งแต่อ่อนไปอังกฤษ พอกลับมาเธอก็ยังมาใช้บริการเช่นเดิม

นยนานั่งคุยกับสองสาวเกือบหนึ่งชั่วโมง ก่อนจะขอตัวกลับไปทำงาน

ต่อ และลดทอนภาษาขบถให้บีบ เพราะเธอนิ่งแท็กซีมาที่นี้ ลดบอกว่าเธอทราบเรื่องทั้งหมดของอันน์จากภัสสรา โดยภัสสราไปหาลดและเล่าเรื่องต่างๆ ให้ลดฟังเพราะเป็นห่วงบีบ ลดเองก็ไม่เคยรู้ว่าอันน์จะเป็นผู้ชายเจ้าชู้และยุ่งเกี่ยวกับผู้หญิงมากมาย ภัสสราไม่กล้าคุยกับบีบด้วยตัวเอง จึงให้ลดเป็นคนบอกแทน พอดีกับที่ลดจำได้ว่าเคยได้ยินจากพี่สาวของวิชาณว่าโศภิตาลูกสาวของนักการเมืองชื่อดังเป็นลูกค้าประจำที่ห้องเสื้อของเธออยู่ เมื่อภัสสราบอกว่าตอนนี้คู่ควงคนหนึ่งของอันน์คือโศภิตา ลดจึงปรึกษากับนยนาและหาทางให้บีบได้มาเห็นด้วยตาตัวเองในวันนี้

"บีบไม่เป็นไรจริงๆ ไม่ต้องห่วงหรอกจ้ะ" บีบยืนยันกับลดก่อนจะขบถออกมาด้วยความรู้สึกหตุและทรมาน เธอโทรศัพท์เข้าไปที่สปาและจัดการฝากงานกับ 'รัตนา' ซึ่งเป็นผู้ควบคุมดูแลสปาเธอรามาฟิสต์ และปิยะดาเจ้าหน้าที่ GO กะบาย เพราะเธอรู้ตัวดีว่าไม่อาจป็นหน้าทำงานได้เป็นปกติ

เมื่อกลับถึงบ้านหญิงสาวกลับใจกดโทรศัพท์ไปหาอันน์ เธออยากรู้เหลือเกินว่าเขาจะบอกเธออย่างไร...ในเมื่อตอนนี้เขาอยู่กับโศภิตา แต่เขาก็กลับไม่ยอมรับสาย...เธอพอจะเดาได้ว่าเขาคงปิดเสียงเรียกเข้าหรือไม่ก็คงทิ้งโทรศัพท์เอาไว้ห่างกาย ในเมื่อตอนนี้เขามีหญิงสาวผู้นั้นอยู่ใกล้ๆ

"แพท...เลิกงานหรือยัง"

ภัสสราเงยไปครู่หนึ่ง เธอจับได้ถึงความผิดปกติในน้ำเสียงของเพื่อนสนิท "ตอนนี้บีบอยู่ที่ไหน"

"บีบอยู่ที่บ้านแล้ว วันนี้บีบแงานจ้ะ" ทำขบถโยคสั้นระริกอย่างไม้อ่างควบคุม ทั้งที่เธอพยายามหัวเราะอยู่แต่ๆ "แพท...มาหาบีบหน่อยได้ไหม"

ภัสสราโอบกอดบีบและปลอบโยนเธอด้วยความเห็นใจ หญิงสาวเข้าใจความรู้สึกของเพื่อนรักเป็นอย่างดี เธอกัดริมฝีปากและนึกเจ็บใจอย่างที่สุด ไม่เคยคาดคิดว่าเรื่องแบบนี้จะเกิดขึ้นกับบีบได้

"ทำไมบีมาถึงเ็นอย่างนี้ก็ไม่รู้ บีมาจะรอบคอบกว่านี้อีกซักนิด ปกติบีเป็นคนรอบคอบแท้ๆ แพ้ที่รู้ใช้ใหม่" หญิงสาวสะอึกสะอื้นและผละห่างจากภัสสราเล็กน้อย มองหน้าอีกฝ่ายด้วยใบหน้าที่เปราะอะเปื้อนคราบน้ำตา ทั้งที่เธอสามารถอดกลั้นได้เป็นอย่างดีตั้งแต่เห็นภาพของอันท์กับโศภิตาควงคู่กัน แต่พอได้ยินเสียงและได้รับการปลอบโยนจากภัสสรา เธอก็ไม่อาจอดทนไว้ได้อีกต่อไป

ภัสสรายิ้มอย่างใจทำล้งใจและกุมมือบีมาบีบเบาๆ "แค่ผู้ชายแยๆ คนเดียว บีมอย่าโทษตัวเองเลยนะ คนอย่างบีมต้องได้พบคนที่ดีกว่านั้นแน่ๆ"

"แต่ว่า..." บีมสะอื้นและยกผ้าเช็ดหน้าขึ้นซับน้ำตา

"บีมยังดีกว่าแพ้ตั้งเยอะ แพ้ที่เคยเสียใจเพราะผู้ชายมาตั้งหลายครั้ง โดยเฉพาะกับผู้ชายคนนั้น"

บีมกะพริบตาปริบๆ รู้สึกสะดุดใจกับสีหน้าและน้ำเสียงของเพื่อนจนน้ำตาแทบจะเหือดแห้งไปโดยพลัน

"ผู้ชายคนนั้น?"

ภัสสรามีสีหน้าเจ็บปวดเมื่อพยักหน้าน้อยๆ เป็นคำตอบ "ใช่แล้วละ...แพ้ที่เคยรู้จักกับคุณอันท์มาก่อน"

บีมใจหายวาบ และเธอแทบจะกลั้นหายใจฟังคำบอกเล่าต่อไปของภัสสราด้วยความตกตะลึง

"บีมคงจำได้ว่าตอนเรียนจบใหม่ๆ แพ้ก็ได้ทำงานที่โรงแรมบางกอกอันติมาเพราะคุณอาเป็นผู้จัดการที่นั่น แต่อยู่ๆ แพ้ก็ลาออกมา"

บีมฟังภัสสราอย่างตั้งใจ ภาวาน่าอย่าให้เรื่องของภัสสราเป็นไปอย่างที่เธอนึกกลัว

"แพ้ที่เคยเจอคุณอันท์และชอบเขาทันทีที่พบ แล้วแพ้ก็พยายามหาทางไกลชีวิตเขา เมื่อได้รู้จักกันเราก็กินกันเร็วมาก เขาดีกับแพ้จนแพ้หลงตัวเองว่าเขารักแพ้เหมือนผู้ชายคนอื่นๆ ที่แพ้เคยรู้จัก แพ้หมั่นใจมาก

ว่าตัวเองสามารถทำให้เขาเห็นว่าแพทดีกว่าและแตกต่างจากผู้หญิงคนอื่น ๆ ที่เขารู้จัก แต่กว่าจะแน่ใจว่ามันไม่มีทางเป็นไปได้ แพทก็รักเขาไปแล้ว แต่พอแพทจริงจังกับเขา เขาก็ดีตัวออกห่างทันที หลังจากนั้นแพทก็ลาออกจากโรงแรมของเขา ตอนนั้นแพทเสียใจมากเลย แต่ไม่กล้าเล่าให้ใครฟัง เพราะแพทไม่เคยเป็นฝ่ายทุ่มเทเพื่อจับผู้ชายมาก่อน โชคดีที่ได้ภานุมมา ช่วยปลอบใจ "ไม่งั้นแพทคงแย่นะ"

บีมจ้องมองภัสสรอย่างคาดไม่ถึงและไม่อาจเอ่ยถ้อยคำใดๆ ออกไปได้ ในขณะที่ภัสสรรู้สึกโล่งใจอย่างประหลาดเมื่อได้บอกเล่าเรื่องราวซึ่งเคยเป็นความลับในใจให้บีมฟังอย่างหมดเปลือก

"ถึงแพทจะเคยมีอะไรกับผู้ชายคนอื่นมาก่อนที่จะมามีอะไรกับเขา แต่แพทเจ็บใจตัวเองมากที่ยอมมีอะไรกับเขาง่ายๆ แบบนั้น ทำให้เขาไม่เห็นคุณค่า เขามักจะให้ของขวัญแพงๆ กับแพทเสมอ จนแพทหลงคิดว่าเขารัก ไม่คิดว่าเขาให้เพื่อเป็นการแลกเปลี่ยน...จะได้ไม่มีอะไรติดค้างกัน พอถูกเขาทิ้ง แพทก็เพิ่งรู้ว่าตัวเองเป็นเหมือนผู้หญิงขายตัว" บีมเจ็บแปลบกับประโยคแทงใจของเพื่อนสนิท "ถ้าย้อนเวลาได้...เขาคงเป็นผู้ชายที่แพทอยากหลบออกไปมากที่สุด ความรักแบบนั้นไม่เคยมีเสียเลยจะดีกว่า"

เห็นได้ชัดว่าภัสสรยังคงเจ็บปวดกับอดีตส่วนนั้นอยู่

"นี่เป็นเหตุผลที่แพทขอให้ลดาเป็นคนบอกความจริงเกี่ยวกับเขาให้บีมรู้ แพทไม่แน่ใจว่าตัวเองจะทำใจได้หรือเปล่าที่ต้องเริ่มพูดเรื่องอย่างนั้นกับบีมก่อน ตอนที่แพทเจอเขากับบีม แพทตกใจจนพูดอะไรไม่ออกเลย แต่ดูเหมือนว่า...เขาจะไม่สนใจแพทเลยสักนิด" ภัสสรถอนหายใจยาวๆ "บีมไม่ได้มีอะไรกับเขา คงลืมเรื่องของเขาไม่ยากหรอก บีมไม่เหมือนแพทที่โง่เรื่องผู้ชายขนาดนี้..."

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)